

KÜRTSZÓ

„A HETEDIK ANGYAL IS MEGFÚJTA KÜRTJÉT.
HATALMAS SZÓZATOK HANGZOTTAK A MENNYBEN.”

AZ IGE MELLETT

- „Az örökkévaló evangélium”
Zakariás próféta látomásában
- A Szentlélek a próféták életében (1.)

AZ IDŐK JELEI

- Hírösszefoglaló az utóbbi hónapokról,
profetikus nézőpontból

HÉTKÖZNAPI KERESZTÉNYSÉG

- Emberi méltóságunk megőrzése
a gyermeknevelésben
- *Egység és szeretet a gyülekezetben*
- *Globális katasztrófák
és összeesküvés-elméletek*
- *Táborok, tapasztalatok*

„Sámuel pedig vett egy követ, és felállította Misa és Sén között, és Ében-Háézernek nevezte el, mert mondta: Mindeddig megsegített minket az Úr!” (1Sám 7,12)

Hogyan vészeltük át a legutóbbi időszakot, a karantén idejét? Amikor kevesebb lehetőségünk volt a személyes találkozásokra, a személyes evangelizációra, a látogatásokra, a fizikai jelenlétet igénylő együtt munkálkodásra? Valóban mi is felállíthatnánk egy emlékkövet, mint Sámuel, hiszen még e nehezebb körülmények között is vezetett bennünket, új utakat nyitott meg számunkra az Úr. Megtanulhattunk bonyolultabb, megpróbálabb körülmények között dolgozni, és új tapasztalatokat gyűjthettünk. Olyan kiterjedt járványt éltünk és élünk át, ami oly mértékű gazdasági, társadalmi következményekkel is jár, amelyre nemzedékünkben nem volt még példa. Bárcsak az Úrnak keze lenne rajtunk a továbbiakban is, és „az Ellenség által elvett városokat vissza tudnánk venni” (1Sám 7,14)!

Isten megengedte ezt a mostani járványt súlyos csapásként a világra, jelezve ezzel is eljövételének közelségét, figyelmeztetve az emberiséget arra, hogy milyen gyengék és esendők vagyunk az ő oltalma nélkül, és megpróbálva minket, hívőket is, hogyan tudunk megállni e rendkívüli események közepette, hogyan tudunk töretlen hittel teljes életet élni, és szívesen védekezni, és szolgálatunkat végezni.

Fohászkodjunk mi is, mint Izrael annak idején, eltávolítva magunktól az idegen isteneket, szívünket elkészítve az Úrnak, csak neki szolgálva, és akkor megláthatjuk az ő szabadítását. Kérjük Őt, hogy szabjon határt, és fordítsa a krízist mindannyiunk javára, hiszen Dávid imájára is megállította a pusztító angyal romboló munkáját (1Krán 21,15–16.27).

Ismerjük be vétkeinket, és buzgón kérjük az Urat, adjon még viszonylagos békeidőt, hogy küldetésünket teljesen betölthessük, és a járvány ideje alatt elvesztett lehetőségeinket bepótolhassuk.

„Mert még egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik.” (Zsid 10,37)

U. V.

Az Ige mellett

- „Az örökkévaló evangélium”
Zakariás próféta látomásában (Zak 3,1–7) 2
- A Szentlélek a próféták életében (1.) 6

Az idők jelei

- Hírösszefoglaló az utóbbi hónapokról,
profetikus nézőpontból 8

Hétköznapi kereszténység

- Emberi méltóságunk megőrzése
a gyermeknevelésben 15

A Bizonyágtételeket olvasva

- Egység és szeretet a gyülekezetben.
– *Részletek a Bizonyágtételek V. kötetéből* 18

Hétköznapijaink

- A Comenius Általános Iskola beszámolója 20

Könyvajánló

- A BIK Kiadó ajánlataiból 24

Hétköznapijaink

- Néhány gondolat a Sola Scriptura
Teológiai Főiskola jelenéről, terveiről 26

Táborok

- Beszámoló az adventtáborról 28
- Globális katasztrófák és összeesküvés-
elméletek 29
- Ifjúsági, kamasz- és gyerektábor Óbányán 31
- „Vidéki élet” képzés 33
- A celldömölki „Új kezdet” életmódtábor 34

Tapasztalatok

- Gyógyulásaim tapasztalatai 37
- Karanténtapasztalatok 41
- „Megtérésem története – visszatérés
a Jóistenhez” 43
- Nem mindig a legdrágább a legjobb 46

Búcsúzunk

- Emlékezés Király Lászlónéra 48

„Az örökkévaló evangélium” Zakariás próféta látomásában (Zak 3,1–7)

Az „örökkévaló evangéliumot”, amit megbízatásunk hirdetni minden embernek Krisztus eljövetele előtt (Jel 14,6), csak akkor tudjuk hitelesen és hatékonyan képviselni, ha személyes tapasztalat áll bizonyágtevésünk mögött. Továbbá elkészülni sem tudunk a késői esőre és Jézus eljövételére másképpen, mintha megértjük az örökkévaló evangélium tanítását a hit általi megigazulásról, és ez élettapasztalatunkká is lesz. Ezért arra törekszünk a közeljövőben, hogy – sok oldalról megvilágítva, és egyben gyakorlatiasan – középpontba állítsuk ezt a tanítást gyülekezeteinkben, mint az evangélium szívét.

Az a látomás, amelyet Isten Zakariás próféta által adott, a Szentírásban található egyik legszemléletesebb, legtömörebb és legmélyebb tanítás arról, hogy mi az az egyetlen út és mód, ahogyan az ember igazzá válhat. Csak a legfőbb pontokat emeljük ki, mintegy vázaltszerűen, személyes kutatásra, a hivatkozott igék kikeresésére és átgondolására buzdítva, illetve arra, hogy lépünk bátran, hittel és késedelem nélkül arra az útra, amit ez a látomás kijelöl az üdvösség útjaként.

Nagyrészt ismert ez a látomás lapunk olvasói számára, ezért eltekintünk attól, hogy a kortörténeti háttérről vagy a látomásban szereplő személyek azonosításáról szóljunk.

1. „Szennyes ruhában” is járuljunk „bizalommal a kegyelem királyi székéhez” (Zsid 4,15), hogy tiszta szívet nyerjünk. – Ez az első és döntő lépés, amit szükséges megtennünk, ha el akarunk indulni az igazzá válás útján.

A látomásban Jósua főpap is szennyes ruhában állt az Úr angyala, azaz a Megváltó Jézus Krisztus előtt. Ő pedig nem taszította el, hanem „magához fogadta, és levette álnokságát” (4. vers).

Mi már itt, a kezdet kezdetén könnyen tévútra lépünk. Ha bűnünk tudatára döbbenünk, többnyire a következőket tesszük:

– mentegetjük magunkat, elnyomjuk magunkban a bűntudatot,

– vagy tudjuk, hogy vétkeztünk, de úgy érezzük, hogy nem szégyelljük magunkat eléggé, nem bánjuk elég mélyen, amit tettünk, ezért nem merünk Istenhez menni. Úgy gondoljuk, hogy még dolgoznunk kell magunkon, ki kell csiholni magunkból a mélyebb bűnbánatot, vagy pedig egyenesen úgy véljük, hogy előbb jóvá kell tennünk a vétket, azután mehetünk csak Istenhez.

Az jár a fejünkben, hogy Isten „bűnnel együtt nem lakik”, tehát úgy, ahogy vagyunk, nem me-

hetünk Istenhez. Ez logikusnak, igazságosnak tűnik, hiszen ilyen igék juthatnak eszünkbe: **Zsolt 5,5; Ésa 59,1–2; Zsid 12,3.**

Elfeledkezünk azonban arról, hogy a fenti igék ugyan igazak, és érvényesek azokra, akik a bűnükkel azonosítják magukat, de a bűnbánók és a bűntől szabadulók mégis Isten színe elé járulhatnak kegyelemért, segítségért, „szennyes ruhában” is. Isten maga bátorít erre az alábbi meghívásokkal: **Ésa 1,18; 27,5; Mt 11,28–29; Mt 9,12–13.**

Sőt, akkor is Isten elé járulhatunk, ha éppen a valódi bűnbánatot hiányoljuk lelkünkben, noha bűnünket elismerjük, és a terhétől szabadulni szeretnénk. Nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy a valódi bűnbánat Isten ajándéka, a Szentlélek műve szívünkben, és nekünk úgy kell Istenhez menekülni szívünk megtisztításáért, ahogy vagyunk. Dávid megértette ezt, így vall erről: **Zsolt 32,3–5; 41,5.**

Tévedés azt gondolni, hogy a bűnbánat a mi dolgunk, a bűnbocsánatot meg Isten adja. Íme, az egyértelmű igei kijelentés: **Csel 5,31.**

És ha Krisztus a Szentlélek által – aki a Megváltó értünk hozott kimondhatatlan áldozatára emlékeztet – bűnbánatot tud fakasztani szívünkben, akkor az alábbi határozott és szépséges ígéretek valósulnak meg: **Zsolt 51,19; Ésa 57,15.**

Ezen a kezdő lépésen nagyon sok múlik. A bűnbocsánat elnyerésének a módjáról való ismeret és tapasztalatot egyenesen az „üdvösség ismeretének” mondja az Írás: Lk 1,77.

Fontos megértenünk és megszívlelnünk mind ezeket, mert Sátán nemcsak az Úr előtt vádol minket bűneink miatt, ahogy ezt Zakariás látomása is szemlélteti, hanem minket magunkat is, akiket rávett a bűn elkövetésére, a lelkiismeretünkön keresztül. Éppen a legérzékenyebb lelkiismeretűekkel igyekszik elhitetni, hogy bűnük megbocsáthatatlan, illetve hogy teljességgel méltatlanok, nem merészelhetnek Isten elé járulni. Mivel Isten szent, mi pedig bűnösök vagyunk, a bűneset óta ösztönös természetünk azt sugallja, hogy féljünk Istentől, és meneküljünk előle.

Lásd: **1Móz 3,8–10.** Az ősellenség minden erőfeszítése arra irányul, hogy távol tartson minket Krisztustól, a Megváltótól.

Ajánlott olvasmány ehhez az első ponthoz: Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnbánat c. fejezete.

2. Hogyan tekint ugyanis Isten ránk, és milyen messzire ment el Jézus azért, hogy minket megmenten?

Zakariás próféta látomásában a Megváltó ezzel az érveléssel utasította rendre a vádolót: „*Avagy nem tűzből kikapott üszök-é ez?*” (Zak 3,2)

– Ez a hasonlat kifejezi teljességgel elveszett, megsemmisítő ítélet felé haladó állapotunkat, hacsak a Megváltó segítségünkre nem siet. **Ésa 64,5; Ef 2,1.**

– Kifejezi a hasonlat továbbá, hogy a szabadító Krisztusnak a „tűzbe” kellett bemenni értünk, sőt élete árán mentett ki minket a tűzből: **Jn 3,16; Zsid 2,14–15; Fil 2,5–8; 1Pt 1,18–19; Gal 2,20.**

– Kifejezi a hasonlat azt is, hogy helyreállításra van szükségünk, miután Ő kiment minket a tűzből. Hiszen az üszökdarab kormos, repedezett. A Megváltó pedig alkalmassá akar tenni minket arra, hogy a tökéletes örök élet, a tökéletes Isten országa örökösei legyünk, „*ismét egybe akar szerkeszteni*” (Ef 1,10) minket a büntelen világmindenség lakóival. **Ésa 13,12; Mal 2,3; Hós 14,5–7.**

3. Még mindig kérdés azonban, hogy miként fogadhat magához bűnösöket a bűngyűlölő Isten?

A szennyes ruhába öltözött Jósuáról, aki népet is képviselte, Isten kijelentette Sátán vádjaival szemben, hogy „*magához fogadja*” (2. vers). Emlékeztet ez arra, hogy Jézuson is megbotránkoztak a farizeusok, így vádolták őt: „*Ez bűnösöket fogad magához.*” Úgy is nevezték őt, hogy a „*vámszedők és a bűnösök barátja*”. **Lk 15,2; Mt 11,19.**

Úgy történik ez, ahogy a 3–4. vers érzékelteti: Isten leveszi a szennyes ruhát, ami az „*álnokság*” jelképe, és *ünnepi ruhába öltöztet*. **A Megváltó**

Bartolome Esteban Murillo: A tékozló fiú visszatérése (1667-70 között)

nem a bűnnel való megalkuvással fogadja magához a bűnösöket! Azáltal, hogy Krisztus kimondhatatlan áldozata alapján ingyen kegyelemben, teljes bűnbocsánatban részesíti őket, még inkább meggyűlölteti velük a bűnt, és szívükbe oltja a szentség, az igaz élet utáni vágyakozást. Így lesz a szívük tiszta, így „teremt bennük tiszta szívet”, így válnak „szívük szerint igazzá”. Ez valóban azonnal megy végbe, ez valóban azonnali teremtés az isteni kegyelem érintésére, az Isten által teremtett bűnbánat nyomán elnyert bűnbocsánattal egyidejűleg történik meg.

Ellen G. White ezt így fogalmazza meg: „A bűnbocsánat túlradó szeretete megtisztítja a szívet.” (*Krisztushoz vezető lépések*) Ahányszor csak Isten elé járulunk, szennyes ruhában ugyan, de az igaz bűnbánat és bűnbocsánat elnyerése

vágyával, Krisztus helyettes áldozatába vetett hittel, ez a csoda újra és újra végbemegy. Azt éljük át, amit a példázatbeli tékozló fiú a méltatlanul elnyert csodálatos fogadtatás nyomán. Ez kimondhatatlan örömmel is jár: **Zsolt 51,12; 125,4; Ez 36,26; Mt 5,8.**

4. Mi történik ezután? Hiszen az ember még csak szíve szerint tiszta, még mindig csak olyan, mint a tűzből kikapott üszök. A tűzből éppen csak kimenekült, de annak minden nyoma még ott van jellemében és könnyen kiütözik cselekedeteiben.

Zakariás látomásában így rendelkezett az Úr angyala, miután ünnepi ruhára cserélte Jósua szennyes ruháját: „Tegyenek fejére tiszta süveget!” Továbbá így szólt Jósuához: „Ha az én utaimban

jársz, és parancsolataimat megtartod, te is ítélője leszel az én házamnak, sőt őrizni fogod az én pitvaraimat, és ki- és bejárást engedek néked ez itt állók között.” (5–7. vers)

Emlékezzünk arra, hogy milyen felirat volt a papi süvegen: „Csinálj egy lapot is tiszta aranyból, és vedd ki arra, mint a pecsétet metszik: szentség az Úrnak. És kösd azt két zsinórra, hogy legyen az a süvegen, a süveg elő részén legyen az.” (2Móz 28,4) Az újszövetségben Jézus minden tanítványa az ő papja, ezt a szent megbízatást nyeri el (1Pt 2,9). A látomásnak az a mozzanata, hogy tiszta süveget tettek Jósua fejére a „szentség az Úrnak” felirattal, azt fejezi ki, hogy a **bűnbocsánat elnyerésének az a természetes folytatása, hogy az ember Krisztusnak szentelje egész további életét, hozzá hasonlóan szent életet akarjon élni.** Ez az életiránya, ez életének célja a továbbiakban.

És itt megint könnyen tévútra lép az ember. Ösztönös természetünkől kiindulva könnyen úgy értelmezhetjük a 7. verset, hogy Isten megbocsátott, tiszta szívet teremtett bennünk, a további munka most már a miénk, nekünk kell megtartani Isten parancsolatait, és ezáltal szentségre jutni. De hogy is gondoljuk, hogy a szív tisztán látása és készsége elégséges lenne a „tagjainkba írt bűn törvénye” legyőzésére? Isten Igéje egyértelműen kimondja, hogy ez „lehetetlen”: **Jer 13,23; Rm 7,14–25; Mt 19,25–26.**

Isten más utat készített ahhoz, hogy minket helyreállítson, szentté tegyen. Nem szabad elfeledkeznünk egy fontos mozzanatról: Ha Ő magához fogad, akkor ennek következményeként azonnal adja nekünk „a fiúság lelkét”, a Szentlelket. Ezáltal a mi lényünkben is az isteni és emberi egyesül, mint az Emberfiává lett Isten Fiában. És az isteni legyőzi az emberit, illetve a bűn és a kísértés erejét. Így szól erről az Ige: **Ez 36,27; Rm 5,1–2.5; Gal 4,6; Ef 1,13–14; Rm 8,1–2.9–11.**

De miért szólt akkor az Úr angyala Jósua-hoz így: „Ha az én utaimban jársz, és parancsolataimat megtartod”? Azért, mert egyvalamit az embernek kell megtennie, azt, hogy újra és újra Isten és

az ő igazsága mellett döntsön, megtagadja a bűnt, és segítségül hívja a Szentlelket. Továbbra is tudatában kell lennie tűzből kikapott üszök voltának, erőtlenségének, annak hogy magát helyreállítani nem tudja. Ezért továbbra is teljességgel Istenre kell támaszkodnia, neki kell átadnia magát, azt kérni, hogy ismét és ismét „megújítsa benne az erős lelket, és engedelmesség lelkével támogassa őt”. **Ugyanazon az úton kell maradnia, amelyen elindult, teljes mértékben Istenben kell bíznia, mindenkor rá kell támaszkodnia, méltatlansága, gyengesége, sérülékenysége tudatában.** Akkor aki elkezdte benne a jó dolgot, be is fejezi: az először csak neki tulajdonított igazság meggyökeresedik és kiteljesedik a jellemében, és a cselekedetében is, „isteni természet részesévé válik” a benne lakozó és munkálkodó Szentlélek által: **Kol 2,6; Zsolt 51,12–14; Tit 2,11–12; 2Kor 12,9–10; 2Pt 1,3–11.**

Isten mindenkor tiszteletben tartja szabad választásunkat, ezért **megszentelődésünk csakis a Vele való együttmunkálkodás által mehet végbe.** Ez nem egyenlő partnerek szövetsége, mi vagyunk benne a gyenge, erőtlen, könnyen csetlő-botló fél, Krisztus és az ő Lelke pedig a hatalmas és erős. De az a kicsi – az igazság melletti döntés és a segítségül hívás –, amit mi meg tudunk tenni, és amit meg kell tennünk, elengedhetetlen: **Péld 23,26; Fil 12,13; Jel 3,20.**

Ez az oka annak, hogy az isteni természetben – azaz az isteni jellemben – való részesülés már nem egy pillanat műve. Énközéppontú természetünk miatt ugyanis nem tanulunk meg egyből mindig vele járni, mindig Őrá támaszkodni. Ezért van küzdelem, ezért szükséges a mindvégig való kitartás hitharcunkban, lelki növekedésünkben. Ezért folytatódik 2Pt 1,3–4 úgy, hogy a hitünk mellé mindig „ragasztani” kell újabb és újabb győzelmeket, haladnunk kell a lelki növekedés létráján: **Fil 1,6; 3,12–15/a; 1Tim 6,12; 2Tim 4,7–8.**

Összeállította: Vankó Zsuzsa

A Szentlélek a próféták életében (1.)

„Mert nagy léssen az Úr előtt..., és betelik Szentlélekkel.” (Lk 1,15)

Zakariásnak angyal jelentette ki Keresztelő Jánosról ezt a magasztos, számunkra elérhetetlennek tűnő jóvendölést. Pedig minden komoly hívő vágya, hogy a Lélek segítségét, útmutatását, kinyilatkoztatásait és vigasztalását követve, a megígérték szerint tudjon élni. Igén alapuló, őszinte kérés, hogy meg tudja teremni a Lélek gyümölcseit, segítségével felfogja és engedje az ajándékait kiteljesíteni, és az Atya dicsőítésére élni. Az evangéliumokat olvasva láthatjuk, hogy a kijelentések többek életében, mint János életében is, beteljesedtek. De hogyan, mi módon? Vajon ez az Isten által ígért és megvalósult állapot, vagyis kegyelmi ajándékainak sokasága csak egyes, úgy is mondhatnánk, kivételes embereknek adatott meg a történelem folyamán? Akik elnyerték ezt a magas színvonalat, azok hogyan éltek vele, hogy jutottak ide? Vagy eleve így születtek? Ha nem, akkor milyen feltételekkel járt életükben a Szentlélekkel való betöltekezés? Van-e egyáltalán feltétele? Ilyen és ehhez hasonló kérdések megválaszolását keressük most induló sorozatunkban.

Ha a Szentlélek értünk való munkáját szeretnénk elfogadni, akkor nem kerülhetjük el, hogy az igében kinyilatkoztatott lépéseit is komolyan megvizsgáljuk, hogy megértve felismerhessük életünkben, és valós fogalma-

kat alkossunk Isten ígéreteiről. Ennek alapos körüljárása nélkül komolytalan, hamis és hasztalan lesz a Szentlélek nagyobb munkájának az igénylése részünkről.

Induljunk tehát az alapoktól!

Ha a Keresztelő Jánosról szóló kijelentést megfigyeljük, akkor láthatjuk, az ige előre kijelenti róla, hogy önmegtartóztató életmódot fog élni: „...bort és részegítő italt nem iszik, és betelik Szentlélekkel.” (Lk 1,15) Máshol olvashatunk egyszerű ételeiről, ruházatáról, sőt egész életviteléről is. „Mindazoknak, akik istenfélelemmel szentségre törekszenek, meg kell tanulniuk a mértékletesség és az önuralom leckéit. Az étvágyat, a szenvedélyeket az értelem magasabb rendű erejének kell alávetni. Ez az önfegyelem létfontosságú ahhoz a szellemi erőhöz és lelki érzékenységhez, amely képessé tesz minket arra, hogy Isten szavának szent igazságait megértsük és gyakoroljuk.” (Jézus élete, 101. o.)

Hányszor írjuk felül értelmünkkel és tetteinkkel az erre figyelmeztető készítéseket? Dániel ifjúkoráról és a neki adott különleges kinyilatkoztatások előtti életviteléről hasonlót olvashatunk: „Dánielt és társait szüleik szigorú mértékletességre nevelték.

Megtanulták: Isten számon kéri képességeiket, és ezért nem csorbíthatják, nem gyengíthetik erőiket... Semmilyen hatalom, és semmilyen befolyás nem tudta őket eltéríteni azoktól az elvektől, amelyeket kora ifjúságukban Isten Igéjéből és műveiből megtanultak... Ha engednek a körülmények kényszerének, és egyezséget kötnek a bűnnel, elveik feladása gyengíti a jó iránti érzéküket, és csökkenti a bűnnel szembeni irtózásukat. Az első hibás

Kovács Mária: Keresztelő Szent János,
1943, Tata, Öreg-tó

lépés további helytelen lépéshez vezet, mígnem megszakad a mennyel való kapcsolatuk, és elsodorja őket a kísértés.” (*Próféták és királyok*, 483. o.)

A kijelentések arról szólnak, hogy az önfegyelem – amely a Lélek gyümölcseinek egyike – fontos eszköz a további fejlődés lehetőségét illetően. Ha ez csorbul, gyengül, akkor veszít az ember a jó iránti érzékéből. Az isteni segítség tehát megnyilvánulhat az emberi természet józanság elleni küzdelme ellenében. Ne kicsinyeljük le a Szentlélek ilyen irányú segítségét! Mindvégig lebegjen szemünk előtt a végcél: „*betelni Szentlélekkel*”! Dánielről sem véletlenül olvashatjuk, hogy rendkívüli lélek volt benne. Ez a folyamat valahol elkezdődött. „Az Úr elismeréssel figyelte a héber ifjak állhatatosságát, önmegtágadását, tiszta szándékait, és áldása kísérte őket.” (Uo. 485. o.) A Lélek segített Dánielnek és Keresztelő Jánosnak, akik tudták, mekkora tétje van annak, ha ezt a kérdést könnyelműen veszik. A mennyel való kapcsolatuk foroghat kockán. Ugyanakkor ez nem tette őket fanatikusokká, szélsőséges nézetűekké. A Lélek ugyanis a helyes képviselő módjára és bölcsességre is tanít. Az elvhűség nem fanatizmust jelent az Úr munkájában.

Jánosra a másik, ami jellemző volt, a munkáját megelőző életkörülményei: „Magányos tájon talált otthont, kopár hegyek, kietlen szakadékok és sziklás barlangok között. Ő választotta a lemondást az élet élvezeteiről, a fényűzésről a szigorú fegyelem javára. Itt környezete kedvezett az egyszerűség és önmegtágadás elsajátításának. Nem zavarta a világ zaja, tanulmányozhatta a természet, a kinyilatkoztatások és a Gondviselés leckéit... Nem bízott abban, hogy saját erejéből ellene tud állni a kísértésnek, irtózott a bűnnel való állandó érintkezéstől, nehogy elveszítse érzékenységét a bűn rendkívüli romlásával szemben.” (*Jézus élete*, 102. o.) Láthatjuk, hogy amennyiben rajta állt, nem tette ki magát a romboló körülményeknek. Hogy mennyire fontos a természet közelségére időt biztosítani az ember testi, lelki és egyben értelmi gyarapodása érdekében, azt a Jézus gyer-

mekkoráról szóló alábbi leírás tükrözi: „Tudományos ismereteit nem a világ istentelen dolgaiból, hanem a természetből gyűjtötte. Tanulmányozta a növények, az állatok és az emberek életét. Kicsiny korától egyetlen célja volt: mások áldására élni. Ennek forrását a természetben találta meg. Amint a növény- és állatvilágot tanulmányozta, új gondolatok és elképzelések ébredtek benne. A látottakból mindig igyekezett olyan példákat meríteni, amelyekkel Isten élő kinyilatkoztatásait mutathatja be. A példázatok, amelyeket szolgálata során az igazság tanításakor előszeretettel alkalmazott, tanúsítják, hogy mennyire nyitva állt lelke a természet hatásai előtt, és hogyan gyűjtötte lelki tanításait a mindennapi életből. Miközben Jézus megpróbálta megérteni a dolgok értelmét, föltárult előtte Isten szavának és műveinek jelentősége. Mennyei lények kísérték, szent dolgokkal foglalatzkodott. Amióta értelme nyiladozni kezdett, folyamatosan növekedett lelki ajándékokban és az igazság ismeretében.” (Uo. 71. o.)

Ha most nem is folytatjuk tovább a címben megjelölt téma tárgyalását, csak megmaradunk az előbbieken kifejtetteknél, akkor is örök érvényű igazság felismeréséhez juthatunk. A Lélek igénylése hasztalan, ha az alapfeltételek betöltésére hívó ösztönzésére folytonosan nemleges választ adunk. Ha nem élünk mértékletesen, józanul (ideértve gondolatvilágunk fegyelmezését is), ha nem hagyunk időt, ha nem szakítjuk ki magunkat az elvégzendők sokaságából, és nem elmélkedünk a természetben, nyugalmat keresve és lehetőséget hagyva magunknak az elgondolásra, ha nem engedjük kibontakozni az élet tanulságainak szép láncolatát ennek a még tiszta közegnek a közelében, akkor hogyan szeretnénk gyors átláthatósággal, felelősségteljes gondolkodással, döntési képességgel, helyes befolyással rendelkezni? Pedig az evangélium szerint ezt elnyerhetjük.

Milyen formában tud a Lélek a kezdő lépéstől továbbépíteni minket? Erről szól majd e cikksorozat következő része.

Molnár Jutka

Hírösszefoglaló az utóbbi hónapokról, profetikus nézőpontból

Járványhelyzet

A számszerű adatokat mindenki naponta hallhatja, a világ különböző országait és Magyarországot illetően is. Azt is tapasztalhatjuk, hogy nem kevesen vannak a világjárvány-tagadók, különböző összeesküvés-elméletek terjednek. Ennek ellentéte a realitások számbavételén túlmenő pánikkeltés. Hívó emberként az a helyes hozzáállás részünkről, ha betartunk minden szükséges óvintézkedést, viszont nem esünk pánikba, nem adunk helyet a félelemnek sem, hanem naponta imádkozunk Isten oltalmáért. Ne csupán a magunk számára kérjük ezt, hanem azért imádkozunk, hogy Isten tartsa ellenőrzése alatt a járványt, és csak addig engedje terjedni, amíg bölcsességében szükségesnek tartja, az ébresztés érdekében. Olvassuk el a Bibliában azt az igeszakaszt, amely nyilvánvalóvá teszi, hogy Isten az, aki e járványt is bármikor és bárhol megállíthatja: *2Sám 24. fej. (lásd különösen a 16. verset).*

Azt is láthatjuk – most már néhány hónap távlatából –, hogy nem vonják le az emberek a szükséges következtetéseket a járványból, noha széles körű ismerettel rendelkező, józanul gondolkodó véleményformálók hívják fel a figyelmet ennek szükségességére. António Guterres, az ENSZ főtitkára például így fogalmazott egy felhívásában, a világjárványon kívül az egész, összefüggő tünetegyüttes figyelmeztetésére is utalva:

„Az új koronavírusról az éghajlatváltozásig, a faji igazságtalanságtól a növekvő egyenlőtlenségig: egy zűrzavaros világban élünk... Egyszerűen nem térhetünk vissza azokhoz a rendszerekhez, amelyek lehetővé tették a jelenlegi válság kialakulását... A világ politikai vezetőinek figyelem-

be kell venniük ezt a globális ébresztőt.”
(*Népszava*, 2020. július 16.)

Egy másik cikkíró így összegzi, hogy milyen változásokra lenne szükség:

„Minden okunk megvan rá, hogy mást gondoljunk a munka, a pénz vagy éppen a szabadidő értékéről, a »van«-ról és a »nincs«-ről, mint korábban... Másként is lehet, sőt muszáj. Globális, racionális jóléti államot kellene csinálni, mert a fogyasztói társadalom mára olyan gazdasági struktúrákat hozott létre, amelyek szétörték a társadalmat, miközben feléljük bolygónk erőforrásait... »Új normalitásra« [van szükség], ahol nem a kényszerű növekedés van a középpontban, hanem az élet minősége és lehetősége.”
(Friss Róbert: Az új normalitás c. írásából – *Népszava*, május 19.)

Az ilyen és ehhez hasonló intelmek ellenére ugyanúgy tervezik az emberek a nemzetközi beruházásokat, a kereskedelem, a turizmus, a gazdaság felpörgetését, a fogyasztás növelését, annak ellenére, hogy nyilvánvaló: a járvány terjedését illetően is döntő tényező az utazások és árutasztások sűrűsége, nem beszélve mindezeknek az éghajlatváltozás további romlását előidéző hatásáról.

Gazdasági problémák és társadalmi feszültségek

Ezek nagymértékben összefüggnek a világjárvánnyal, melynek gazdasági következményei még ezután éreztetik majd igazán a hatásukat. „Az új koronavírus nem tiszteli az államhatárokat, a világ népességét nagyobb arányban taszította

recesszióba, mint bármikor a nagy gazdasági világválság óta... Más, jelentősebb gazdasági válságok esetén a világgazdaságot érő csapások csupán részlegesek voltak... De ezúttal nem így van. Legutóbb a nagy gazdasági világválság [1929–1933] idején fordult elő az, hogy minden motor leállt. Az összeomlás most hasonlóan hirtelen és meredek lesz.” (The Pandemic Depression. The Global Economy Will Never Be the Same. Carmen and Vincent Reinhart, *Foreign Affairs*, 2020. szept./okt.)

A világjárvány valójában csak gyorsítja a gazdasági válság kirobbanását és a vele kapcsolatos társadalmi feszültségek felszínre jutását, ugyanis döbbenetes és tragikus egyenlőtlenség áll fenn földünkön a gazdagok és a szegények között. „Az Oxfam szegénység ellen küzdő nemzetközi jótékonyági szervezet év eleji jelentése szerint 2153 dollármilliárdos él a földön, és összvagyonuk akkora, mint amennyije 4,6 milliárd embernek (a bolygó 7,7 milliárdos népessége mintegy 62%-ának) van... Az emberiség 1%-a, egy szűk elit, kétszer akkora vagyonnal rendelkezik, mint az emberiség maradék 90%-a együtt.” („Elképzelhetetlen a visszatérés a normálisba!” *Népszava*, Visszhang, 2020. május 16., 2–3. o.)

Egy reálisnak tűnő elemzés szerint az amerikai *Black Lives Matter* mozgalom mögött is a gazdasági egyenlőtlenség miatti elégedetlenség húzódik meg, ez a fellázadás gyökere. „Amerikában az elmúlt 30-40 évben a borszín szerinti megkülönböztetés a gyakorlatban csekély... A mindennapi életben a »feketék és a fehérek viszonya« udvarias és szívélyes, legrosszabb esetben közömbös. Volt már afrikai-amerikai USA-elnök, külügyminiszter, igazságügy-miniszter, hadsereg-főparancsnok stb. Törvény tiltja 1968 óta a hátrányos megkülönböztetést a lakásigénylésben és a beköltözésben, a köz- és magánoktatásban, az egészségügyi ellátásban és a munkavállalásban... [Viszont] a háború után, az 50-es években egy egyedülálló gazdasági fellendülés vette kezdetét. Ebből a társadalom összes résztvevője kivette a részét, beleértve a hullámokban érkező, vegyes eredetű bevándorlókat is, kivéve az afrikai-amerikaiak többségét, ők lemaradtak, és azóta sem tudtak felzárkózni... Elzárkózott, afrikai-amerikaiak által lakott városnegyedekben a munkanélküliség kétszer akkora volt, mint szerte az országban, a szegénységi arány pedig 21% a 80%-hoz képest. 2016-ban az afrikai-amerikai háztartások

átlagos vagyona 15 ezer dollár volt, szemben az európai–amerikai háztartások 140 ezer dollárjával.” (Simon Géza: Miért tűntet Amerika? *Népszava*, 2020. augusztus 10., 10. o.)

Az Észak-Amerikában – és másutt is – mind gyakrabban felszínre törő társadalmi feszültségek és elfajuló zavargások jelensége eszünkbe juttathatja Lk 21,9 próféciját, mely szerint a végső válság, illetve Jézus közeleli eljövele egyik előjele lesz: „hallani fogtok... zendülésekről”. (A görög szövegben az *akatasztazia* szó található, melynek a jelentése: *rendetlen állapotok, nyugtalanság... veszekedések, felkelések.*)

Fegyverkezés, a háborús veszély növekedése

Hosszú volna felsorolni, mennyi kiterjedt háborús konfliktus kitörésével fenyegető feszültséggóc van jelenleg világunkban.

A hidegháború máris zajlik az USA és Kína között. Több szakértő ezt második hidegháborúnak minősíti: „A Szovjetunió az Egyesült Államok ideológiai, külpolitikai és katonai szuperhatalmi riválisa volt, de gazdasági szempontból nem jelentett kihívást [utalás az első hidegháborúra]... Ezzel szemben Kína minden területen Amerika globális vagy regionális kihívójává vált. Marco Rubio tekintélyes republikánus honatya... szerint »olyan átfogó ma a kínai fenyegetés, mint amelyet Amerika korábban soha nem látott«... Trump elnök... azonnal a tettek mezejére lépett, és a kétoldalú kapcsolatok valamennyi szféráját érintő egészpályás letámadást indított Peking ellen... A katonai feszültség is jelentősen nőtt a két ország között. Amerikai nehézbombázók kínai szempontból provokatív átrepüléseket hajtanak végre a Dél-kínai-tengeren megépített, katonai célokat szolgáló mesterséges szigetek felett. Peking heves tiltakozása ellenére a Trump-kormány óriási, 10 milliárd dollárra rúgó fegyverszállítási programot hagyott jóvá a már állig felfegyverzett

Tajvan javára.” (Dobozi István: Isten hozta a második hidegháborúban! – Amerikai–kínai csúcsfeszültség forgatja fel a világot. *www.168ora.hu*, 2020. június 14.)

António Guterres ENSZ-főtitkár a Hirosimát és Nagaszakit ért atombomba-támadás 75. évfordulója alkalmából felhívást tett közze: „A klímaváltozás mellett a nukleáris fegyverek is életveszélyes fenyegetést jelentenek társadalmunkra nézve. A globális arzenál, vagyis a durván 13 ezer nukleáris fegyver legtöbbje sokkal pusztítóbb, mint azok, amelyeket Hirosimára vagy Nagaszakira dobtak le. Ezek bármilyen használata elképzelhetetlen méretű humanitárius katasztrófához vezetne. Itt az idő, hogy visszatérjünk annak közös megértéséhez, hogy egy nukleáris háborút nem lehet megnyerni, és nem szabad megvívni sem. Vissza kell térnünk közös megállapodásunkhoz is, mely szerint egy nukleáris fegyverektől mentes világ eléréseért dolgozunk...” (75 év elteltével c. felhívásából, *Népszava*, augusztus 10.)

„Mostanra kilenc ország birtokol atomfegyvereket: Az Egyesült Államokon és Oroszországon

kívül az Egyesült Királyság, Franciaország, India, Pakisztán, Észak-Korea, Izrael és a superhatalommá váló, mind félelmetesebb Kína...

Már egyetlen atomhatalom sem tudja kiegyensúlyozni a többit, megbomlott »a terror« egyensúlya. A tét

is nagyobb, mint a történelem során bármikor... Az elrettentés politikájának alapköve az abba vetett bizalom, hogy az ellenfél egy nukleáris riadó közepette is racionálisan fog viselkedni. Ezt azonban egyre több pszichológiai tanulmány vonja kétségbe... Hirosima és Nagaszaki új szakaszt nyitott az emberiség történelmében, még nem látni a végét, és azt sem tudjuk, hogy egyáltalán túl fogjuk-e élni.” (Kocsis Krisztina: A félelem politikája. *Népszava*, 2020. augusztus 6., 2. o.)

Yasmin Afina, a londoni Chatham House agytröszt kutatójának nyilatkozata: „A nukleáris fegyverek problémáival foglalkozók nagy általánosságban két csoportra oszlanak: azokra, akik az elrettentésre esküsznek, és azokra, akik a leszerelésre. Az elrettentés csoportjában levők is re-

mélik, hogy egy nap sor kerülhet a teljes leszerelésre, de azt hiszik, hogy a jelenlegi politikai helyzet erre nem ad lehetőséget. A leszereléspártiak amellet érvelnek, hogy a nukleáris fegyverek pusztá létüknél fogva egzisztenciálisan veszélyeztetik a nemzetközi biztonságot... Az elmúlt években nagyon fontos nemzetközi szerződések estek szét a szemünk láttára... Egyre kifinomultabbak [a nukleáris] rendszereket érő [lehetséges] számítógépes támadások.” (*Népszava*, 2020. augusztus 6., 2. o.)

„Hetven neves amerikai tudós írta alá azt a nyílt levelet, amelyben arra kérik az elnököt, hogy az Egyesült Álla-

mok ne indítsa újra a nukleáris fegyverkísérleteket. Állítják: a kísérletek a fegyverkezési verseny felgyorsulását eredményezik, és veszélyt jelentenek a környezetre. A tudósok akciója mögött az áll, hogy bár a Trump-adminisztráció sohasem erősítette meg, úgy hírlik, hogy nukleáris tesztre készül, amire nem volt példa 1992 óta.” (*Népszava*, július 18., 8. o.)

A korábbi időszakoknál is sokkal nagyobb értéke van ma számunkra a profetikus kijelentésnek a szeleket visszatartó angyalokról – Jel 7,1–3 –, akik Isten utasítása szerint cselekszenek. Csak ennek köszönhető, hogy világunk fennmarad – ha fokozódó, borzasztó nyomorúságokkal is – Jézus dicsőséges, szabadító megjelenéséig.

A klímaváltozás

Itt is lehetetlen felsorolni az erre vonatkozó híradásokat. Néhány jelenségre hívjuk fel csupán a figyelmet.

A szibériai hóhullám döbbenetes jelensége és következményei: Egy júniusi napon 38 °C-t mértek az északi sarkkörön túl, Szibériában. Ez súlyos erdőtüzeket vont maga után, júliusban há-

AZ IDŐK JELEI

romszáz helyen égett egyszerre a tűz. Ennek következtében annyi szén-dioxid került a légkörbe, mint Belgium teljes évi kibocsátása. A nagy meleg hatására óriási mértékben elszaporodtak a szibériai molylepkék, amelyeknek a lárvái viszont százezerrel támadják meg a toboztermő fákat. Putyin elnök rendkívüli állapotot hirdetett Szibériában. (A szibériai hóhullám a klímaváltozás hatásainak drámai bizonyítéka. www.444.hu, 2020. július 19. írása alapján.)

„Borzasztó erdőtüzek pusztítanak Kaliforniában és másutt is. Feltételezések szerint villámcsapások okozták Kaliforniában a tűz fellobbanását, mintegy 585 helyen. Csaknem 20 ezer tűzoltó dolgozik jelenleg, hogy megfékezzék a tüzet, eddig eredménytelenül. A tüzek már eddig is nagyobb területen pusztítottak, és több áldozatot követeltek, mint tavaly egész évben.” (*Népszava*, augusztus 24.)

„Felfoghatatlan mértékben csökkent tavaly a trópusi erdők kiterjedése... Egyedül Braziliában az esőerdők harmadát számolták fel. A földművelés mellett a kereskedelmi célú kitermelés és a bányászat is oka az erdőirtásoknak... Legalább

1,8 gigatonna szén-dioxid szabadult a légkörbe az őserdők pusztulása miatt, ami 400 millió autó kibocsátásának felel meg.” (Varga Péter: Sokkoló az erdők pusztulásának mértéke. *Népszava*, 2020. június 3.)

A kihalás minket is fenyeget c. cikkből idézzük: „A Biológiai Sokféleség Egyezmény, amely 1992-ben született meg, azt tűzte ki célul, hogy világszinten jelentősen mérsékelni kell a biológiai sokféleség csökkenésének ütemét, sőt az Európai Unió 2010-re azt vállalta, hogy megállítja a biológiai sokféleség pusztítását Európában. Kár, hogy ezekből a nemes célokból semmi sem lett. A 2018-as Élő Bolygó Jelentés szerint 2014-ben (ez a legutóbbi adat) 60 százalékkal kevesebb élőlény volt a földön, mint 1970-ben. Az emberiség egyre nagyobb területet foglal el a természettől mezőgazdasági, ipari, közlekedési, turisztikai, építkezési célokra. A helyzetet súlyosbítja, hogy az emberiség olyan vegyi anyagokkal szennyezi a környezetét, amelyek közvetlenül mérgeznek... Elszenvedői vagyunk annak a világnak, amely a bölcseséget, a szeretetet, az együttműködést, egymás segítségét pénzért vehető szolgáltatásokra cserélte le, hogy kiszolgálja a gazdasági növekedés szentségét... A túlfogyasztás lassan bedarálja bolygónk maradék vagyont... Lássuk be, ha az élőlények veszélyben vannak a földön, akkor mi vagyunk a legnagyobb veszélynek kitéve.” (Schmuck Erzsébet írásából. *Népszava*, június 12.)

Az Északi-sark hőmérséklete 1950 óta 2 °C-al nőtt, miközben a globális felmelegedés 1 Celsius-fok volt. A leszakadó és fokozatosan felolvadó hatalmas jégtömbök mindinkább növelni fogják a világoceánok szintjét. Az Északi-sarkvidéken egyre jobban csökken a jegesmedvék vadászterülete. „A Barents-tenger érintett vidéke télen általában jégmezővé alakul... Idén azonban szokatlanul gyenge volt a tél, a tenger nem fagyott be, és folyamatos volt rajta a gázszállító hajók közlekedése. A jegesmedvék a főkavadászathoz igénybe vett jégtáblák híján éhségükben egymásra vadásztak... A sarkvidéki jégtakaró átlagos területe 40%-kal csökkent... A ragadozók közelebb húzódnak az emberlakta területekhez, megpróbálnak települési hulladékot, illetve háziállatokat fogyasztva túlélni, ami a szokásosnál jóval több ember-medve találkozással és konfliktussal jár. Tavaly decemberben például ötvennél több jegesmedve szállt meg egy oroszországi falut, szabályosan karanténba szorítva a helyieket. A másik út: az eleve a megszokottnál soványabb állatok saját fajtársaikat falják fel.” (*Népszava*, 2020. február 29., 13. o.)

Hírek a vallási élet területéről

Két római katolikus egyházzal kapcsolatos évfordulóról emlékeztek meg a cikkírók. *Százötven éves a pápai tévedhetetlenség dogmája* címen jelent meg egy cikk, melyből a következőket idézzük: „1870. július 18-án hirdette ki az I. vatikáni zsinat a *Pastor aeternus* kezdetű dogmatikai konstitúcióban a pápai tévedhetetlenség hittételét... a püspököknek legalább a negyede ellenezte az új dogmát... Végül azonban a tévedhetetlenség dogmájával szembehelyezkedő püspökök szinte kivétel nélkül alávetették magukat, és ugyanezt az engedelmisséget várták el egyházmegyéjük papjaitól.” (www.magyarKurir.hu, 2020. július 19.)

Ma 500 éve kezdődött a katolikus egyház középkori hatalmának vége címen olvashattunk a másik

LV THER VS TR I V M P H A N S .

„A tiszteletre méltó Martin Luther doktor diadala a pápa felett” – protestáns szórólap 1568-ból

évfordulóról: 1520. június 15-én bocsátotta ki X. Leó pápa *Exsurge domine* kezdetű bulláját, amellyel kiátkozta Luther Mártont. A cikkíró szerint ezzel „kilehelte lelkét” az Európa és az egységes nyugati keresztyénség fölött 1200 évig uralkodó római egyház. **A próféciák ismeretében – utalunk itt Jelenések 13,3–8-ra és Jel 17,12–13-ra – ez utóbbi kijelentés igencsak megkérdőjelezhető.** (*www.hvg.hu*, 2020. június 15., Révész Sándor cikke.)

Ferenc pápa interjút adott a spanyol *Új Élet* c. folyóiratnak, amelyben a vírusjárvány utáni időszakra vonatkozó tervet fogalmazott meg. Ezzel utalt a Pápai Életvédő Akadémia által március 30-án kiadott: *Járvány és egyetemes testvériség* c. dokumentumban foglaltakra. Ebből idézzük a következőket:

„Ez a megfelelő pillanat, hogy új lehetőségeket képzeljünk el, azzal a realitásérzékkel, amelyet csak az evangélium adhat... Találjuk meg a szükséges ellenszereket, amelyek az igazságosság, a szeretet és a szolidaritás! ...Ne féljünk megélni a szeretet civilizációjának alternatíváját, ami

a remény civilizációja az aggodalommal, a félelemmel, a szomorúsággal, a csüggedéssel, a passzivitással és a fáradtsággal szemben! A szeretet civilizációját nap mint nap, fáradhatatlanul kell építenünk, és mindenki elkötelezettségére szükség van hozzá. Ennek feltétele pedig a testvérekből álló, elkötelezett közösség.” (A Vatikáni Rádió magyar műsorában elhangzottak írásos változata, 2020. április 21.)

Mindez felidézi a XVI. Benedek pápa által 2009-ben kibocsátott *Caritas in veritate* (Szeretet az igazság-

ban) kezdetű enciklika fő gondolatait. A római pápaság is az idők jelének értelmezi tehát a világjárványt, csak egészen más tartalommal a bibliai próféciák kijelentéséhez képest. **Eszünkbe juttatja ez Jézus kijelentését, amit Lk 21,8-ban olvashatunk: „Meglássátok, hogy el ne hitessenek titeket, mert sokan jönnek az én nevemben, akik ezt mondják... az idő elközelgett...”** Továbbá az alábbi kijelentést is Ellen G. White: *A nagy küzdelem* (vagy *Korszakok nyomában*) c. könyvéből: **„Katolikusok, protestánsok és a világ fiai egyaránt elfogadják a kegyesség látszatát a kegyesség ereje nélkül, és ebben a szövetségben a világot megtérítő és régóta várt millennium¹ nagyszerű mozgalmának a kezdetét látják.”** (A közelgő küzdelem c. fejezetből)

Összeállította: Vankó Zsuzsa

1 A millenniumot, az ezeréves korszakot, amelyről Jelenések könyve 20. fejezetében van szó, a mai kereszténység túlnyomó többsége úgy értelmezi, hogy ez egy aranykorszak lesz a földön a kereszténység győzelemre jutásával (amit úgy értenek, hogy a világi hatalommal való szövetség által valósul meg), a világ megtérése nyomán.

Emberi méltóságunk megőrzése a gyermeknevelésben

Az aranszabály érvényességéről

„Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal, mert ez a törvény és a próféták.”

(Mt 7,12)

Együttérzéssel behelyezkedni a körülöttünk levő emberek gondolat- és érzemvilágába, és ennek megfelelően képviselni, cselekedni irántuk a lelkiismeretünk szerinti jót – ezt jelenti a szeretettörvény. Ezt a törvényt sokszorosan hangsúlyozza az Írás. Csakis ezzel a hozzáállással alakíthatunk ki igaz emberi kapcsolatokat. Nekünk is jól esne, ha hibázásunk ellenére bizalmat szavaznának nekünk, ha újabb és újabb esélyt kaphatnánk, hogy tanulhassunk s jobba válhassunk. Vágyunk arra, hogy akkor is szeressenek, amikor mi nem tudunk viszontszeretni. Ha idegesek vagyunk, kedvetlenek vagy türelmetlenek, jólesik, ha hozzánk türelmesen, megértően viszonyulnak.

Biztosan nagyon sokszor átéltük már mindannyian, hogy nem tudtunk uralkodni indulatainkon. Felemeltük a hangunkat, elhamarkodott szavakat mondtunk, vagy épp meggondolatlanul cselekedtünk, és erre válaszul pedig hasonló vagy még indulatosabb viselkedéssel talákoztunk. Igazságtalannak és bántónak találtuk, mert nem találtunk megértésre. Ez újabb csalódottságot, elkeseredettséget és haragot váltott ki belőlünk. Nem vesszük ilyenkor észre, hogy egy lefelé húzó spirálba kerültünk. Ahogy egyre lejjebb csúszunk, úgy veszítjük el az emberi méltóságunkat is.

Gyermekeinkre vonatkozóan kiváltképpen érvényes ez, hiszen a józan átgondolás, az önuralom még éppen csak kialakulóban van náluk. Hogyan fejlődhetne az önuralmuk, a jellemük, a viselkedésük, ha újra és újra belekerülnek ebbe a spirálba?

Hogyan segíthetünk gyermekeinknek, hogy viselkedésük egyre nemesebb legyen, megadva másoknak is a tiszteletet?

Két nagyon egyszerű szabályt említenék. Az első valójában a fent említett aranszabály gyakorlati megnyilvánulása: nem viselkedhetünk úgy gyermekeinkkel, mintha a tárgyaink lennének. Vagyis elsősorban a szülőtől követel hatalmas önuralmat a nevelés, hogy ne tegyük ki gyermekeinket saját érzelmi hullámvásárainknak. Ez fontosabb minden egyéb dolgunknál – tisztaságnál, rendnél, kimosott ruháknál, tiszta szőnyegnél, fegyelmezésnél. Ha indulatba jöttünk, jobb, ha elhagyjuk a helyet, és elvonulunk lecsillapodni. Átadhatjuk ilyenkor a házastársunknak az irányítást, vagy ha erre nincs mód, egyszerűen késleltetjük a megoldást egy közeli időre. Mondhatjuk ilyenkor a gyermeknek: „Erre még este visszatérünk, és megbeszéljük...”

Azért is fontos ez, mert a példamutatás által nevelünk leginkább. Viselkedésünket másolják a gyermekeink. Ha mi nem tudunk uralkodni az érzelmeinken, ők sem tudnak majd. Így a lázadás magját vetjük el bennük. Tehát ha helyes viselkedést, jó lelkületet akarunk plántálni gyermekeink lelkébe, nincsen más megoldás az aranszabályon kívül.

Márai Sándor írja: „A műveltséget nem csak a könyvek mentik meg. A műveltséget a hétköznapi apró reflexei mentik meg. Amikor egy korszak felemelt ököllel jön ellened, te köszönj vissza nyugodtan, udvariasan, úgy, hogy megemeled a kalapod. Nem tehetsz mást.”

Ellen White írja: „A bölcs tanító igyekszik növelni tanítványai bizalmát, és erősíteni bennük

HÉTKÖZNAPI KERESZTÉNYSÉG

a tiszteletudást. A gyermekek és ifjak áldására szolgál, ha bíznak bennük. Már az egészen kicsi gyermekek között is sokan nagyon tiszteletudók, ők maguk is arra vágnak, hogy bizalommal és tisztelettel kezeljék őket, s ehhez joguk is van. Ne érezzék, hogy nem mehetnek ki és jöhetnek be anélkül, hogy figyelnék őket. A gyanakvás megmértelyezi a lelket, és éppen azt a gonoszságot idézi elő, amit meg akartok akadályozni. Éreztessétek a fiatalokkal, hogy bíztok bennük, és csak kevesen lesznek, akik nem akarnak méltóvá válni bizalmatokra.” (*Gyermeknevelés, Bibliaiskolák Közössége, Bp., 2003, 107. o.*)

A bölcs tanítók, nevelők, szülők irányelve csakis ez lehet: elnyerni a másik bizalmát. Így lehet egyre jobban megvalósítani a valódi, szeretetteljes nevelést. A gyakorlatban azonban az anyák sokszor csak azzal szembesülnek, amiről Salamon ír a Példabeszédek könyvében: „*A gyermek elméjéhez köttetett a bolondság.*” (Péld 22,15) Amikor a vécében találjuk a játékaikat, a féltve őrzött, legszebb virágunk szirmai szétszórva látjuk a földön, vagy amikor kétségbe esve sírnak számunkra jelentéktelen dolgokon, erőfeszítést igényel tőlünk, hogy felülkerekedjünk első érzelmi reakciónkon, és bölcs nevelővé váljunk. Nem pusztán a „bolondságot” kell meglátni, hanem a kis embert is, akinek a bizalmát elnyerve taníthatjuk meg az életre nevelő leckéket, amelyek mély nyomot hagynak a lelkében. Csaknem fontosabb az, HOGYAN tanítjuk a gyermeket, annál, hogy MIT tanítunk neki. Ha csak arra figyelünk, hogy mit tanítunk, akkor könnyen csupán felszínes, katonás viselkedést tanítunk neki, ha viszont a hogyanra is nagyon odafigyelünk, olyan magvakat vetünk a lelkébe, amelyek értékesebbek minden tudásnál: a szeretet és a bizalom elveit.

Pontosan ezért fontos beszédünkben a tiszteletteljes szavak használata. Továbbá magyarázzuk is el, mit miért teszünk, valamint inkább kérjünk előbb, semhogy egyből közbelépjünk. Egyéves kor után már megért annyit a kicsi, hogy amit kérünk tőle, azt megtegye. Így az önbizalmában erősítjük, mert látja a mércét, amit meg kell ugrania, s tudatjuk vele, hogy képes is erre. Fontos, hogy ezután dicsérjük, és köszönjük is meg neki, amit tett. Amikor pedig hibázunk, minél hamarabb kérjünk bocsánatot. Ha hiszünk Jézusnak, nem kell tartanunk ettől, mert Ő kijelentette: „*Aki magát megalázza, felmagasztaltatik.*” (Mt 23,12)

Hogyan segíthet Isten abban, hogy a gyermekeink emberhez méltó módon viszonyuljanak másokhoz és magukhoz is?

Ha megértjük Isten hozzánk való viszonyulását, akkor minden a helyére kerülhet. Létezik emberi méltóság, amely Tőle származik. Abban rejlik a méltóságunk, hogy szabad választási képességgel ajándékozott meg minket. És abban,

amit tett értünk: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

S abban is, amit kész megtenni ma is értünk: „Azért azt mondom néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek, és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjétek. Avagy nem több-e az élet, hogynem az eledel, és a test, hogynem az öltözet? Tekintetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-e azoknál? Kicsoda pedig az közületek, aki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal? Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak, és nem fonnak. De mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy. Ha pedig a mezőnek fűvét, amely ma van, és holnap kemencébe vettetik, így ruházza Isten; nem sokkal inkább-e titeket, ti kicsinyhitűek?” (Mt 6,25–30)

Emellett abban is, amit kész megtenni értünk a jövőben is: „Kérjétek, és adatik néktek; keressetek, és találtok; zörgessetek, és megnyitják néktek.” (Mt 7,7)

Ha elhisszük Istennek mindazt, amit megígért, ha megismertük jellemét, akkor értékességünk tudatának forrása maga Isten lesz, és nem mások elismerésére vágyunk majd. Nem az emberek hozzánk való viszonyulásától függ majd boldogságunk, békeségünk, hanem stabil lábakon áll. Mert Isten ígéretei és szeretete velünk szemben állandó.

Mit adhatunk ezzel gyermekünknek?

Azt hogy felismerje, tudja, és sziklaszilárdan higgye is, hogy létezik emberi méltóság a földön, ami végső soron abban gyökerezik, hogy Isten gyermekei vagyunk, akikről Ő gondoskodik.

Nagy Szimonetta

EGYSÉG ÉS SZERETET A GYÜLEKEZETBEN

Részletek a Bizonyságtételek V. kötetéből

Közeledünk az idők végéhez, elég megpróbáltatás ér majd minket kívülről, ezért ne engedjük, hogy a gyülekezet kebeléből is megpróbáltatások törjenek ránk. Isten hitvalló népe tagadja meg magát az igazságért, Krisztusért. *„Hiszen mindnyájunknak meg kell jellennünk Isten ítélőszéke előtt, hogy ki-ki elvegye, amit testi életében érdemelt, aszerint, amint jót vagy gonoszt tett.”* (2Kor 5,10) Aki szereti Istent, Krisztus lelkületében él, és forrón szereti testvéreit. Minél szorosabb közösségben élsz Istennel, minél inkább Krisztusra összpontosul ragaszkodásod, annál kevésbé ráznak meg az élet durvaságai és keménysége, amikor szembekerülsz velük. Akik nagykorúvá növekednek Krisztusban, azok jelleme egyre inkább Krisztuséhoz hasonlít. Felül-emelkednek a zúgolóadás és elégedetlenség készítésén, s ha hibákat keresnének, megvetnék magukat. (5T, 483.2)

Ezekben az időkben a gyülekezetnek ragaszkodnia kell a hithez, amelyet a szentek egyszer s mindenkorra megkaptak (Júd 1,3), s amely

massá teszi őket, hogy bátran így szóljanak: *„Isten a segítségem.”* (Zsid 13,6) *„Mindent elviselek abban, aki nekem erőt ad.”* (Fil 4,13) Az Úr felszólít minket, hogy keljünk fel, és menjünk előre. Ha a gyülekezet bármikor a múltban elhagyta bűneit, hitt az igazságban, és aszerint is élt, akkor Isten tisztességet szerzett nekik. A hitben és az alázatos engedelmségben olyan erő rejlik, amelynek a világ nem állhat ellene. Isten gondviselésének terve népével kapcsolatban az, hogy fejlődjenek, szüntelenül haladjanak előre a krisztusi jellem tökéletesítésében, a megszentelődés útján. Emelkedjenek magasabbra, egyre magasabbra a tiszta világosságban, ismeretekben és Isten szeretetében, egészen az idők végéig. Miért is mindig csak az első leckéket tanuljuk meg Krisztus tanításai-ból? (5T 484.1)

Az Úr gazdag áldásokat tartogat az egyház számára, ha a gyülekezet tagjai őszintén igyekeznek, hogy felébredjenek veszedelmes langyosságukból. A hiúság vallása, kongóan üres szavak, erkölcsi erő híjával lévő jellem – ezekre mutat rá a Hű Tanúbizonyság a gyülekezetekhez intézett komoly üzeneteiben, figyelmeztetve őket a büszkeségre, világiasságra, formális vallásosságra, ön-hitt magatartásra. Aki azt képzei, hogy *„gazdag vagyok, dúsgazdag, semmire sincs szükségem”*, ahhoz az egek Ura így szól: *„Hát nem tudod, hogy nyomorult vagy, és szájalomra méltó, szegény, vak és mezítelen?”* (Jel 3,17) De biztató szavakat mond az alázatos szívű, szenvedő, hűséges és türelmes keresztényeknek, akik tudják, hogy gyengék és tehetetlenek: *„Nézd, az ajtóban állok, és zörgetek. Aki meghallja szavamat, és kinyitja az ajtót, ahhoz bemegyek, és vele vacsorázok, ő pedig énvelem.”* (Jel 3,20) A Hű Tanúbizonyság tudtunkra adja: *„Ismerem tetteidet.”* (Jel 3,15) (...) Az Úr tekintetét

semmi sem kerüli el. Hibáik és tévedéseik, hanyagságuk és kudarcaik, az igazságtól való bűnös eltávolodásuk, tisztátalanságuk és hiányosságaik – „*mindezek nyilvánvalóak annak szemei előtt, akinek számot kell adnunk*” (Zsid 4,13). (5T 484.2)

Abban reménykedem, és imádkozom is azért, hogy járjatok alázatosságban, és áldás legyen egymás számára. „*Még egy kevés idő, aztán eljön, aki eljövendő, s nem késik.*” (Zsid 10,37) Tart-suk égve és készenlétben a menyegzői lámpákat. Urunk azért késlekedik, mert hosszútűrő irán-tunk, mert „*nem kívánja senkinek a vesztét, ha-nem hogy mindenki bűnbánatra jusson*” (2Pt 3,9). De amikor az üdvözültek között az üvegtengeren ál-lunk majd, aranyhárfákkal és a dicsőség koroná-jával, s az örökkévalóság végtelensége tárul elénk, akkor belátjuk, milyen rövid volt a próbaidő vára-kozása. „*Boldogok azok a szolgák, akiket uruk érke-zése ébren talál.*” (Lk 12,37) (5T 485.1)

Olyan korban élünk, amikor különösen figyel-nünk kell Krisztus rendelkezésére: „*Vírrassza-tok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.*” (Mk 14,38) Mindenki emlékezzen arra, hogy mindig igaznak és hűségeseznek kell lennie Istenhez, hin-nie kell az igazságban, gyarapodnia a kegyelem-ben és Jézus Krisztus megismerésében. A Meg-váltó hív: „*Tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok, és alázatos szívű, és nyugalmat találtok lelketeknek.*” (Mt 11,29) Az Úr kész segíteni nekünk, kész me-gerősíteni és megáldani bennünket, de át kell ha-ladnunk a megtisztulás folyamatán, míg minden szennyeződés ki nem ég a jellemünkből. Mind-annyian bekerülünk a kemencébe – nem azért, hogy elégjünk, hanem hogy megtisztuljunk. (5T 485.2)

✧ ✧

Ha azzal tiszteljük Istent, hogy jóindulatú gon-dolatokat táplálunk mások iránt, és jót teszünk másokért, akkor nem számít, hogy kunyhóban la-kunk-e, vagy palotában. A körülményeknek ke-vés közük van a lelki élethez. Amit a szívünk-ben ápolunk, az tör felszínre minden tettünkben. Aki békében él Istennel és embertársaival, azt nem lehet boldogtalanná tenni. Nem lakik szívé-ben irigység, ördögi gyanakvás sem talál otthon-ra nála, nem él benne gyűlölet. Az Isten szívével együtt dobbanó szív felülemelkedik az élet nehé-zégein és próbáin. De elégedetlen és boldogta-lan az a szív, amelyből hiányzik Krisztus békéje, az ilyen ember mindenben hibát talál, és megza-varná a menny összhangját is. Az önző élet: go-nosz élet. Akinek szívét önszeretet tölti be, az go-nosz gondolatokat őrizget testvéreiről, és látít Is-ten eszközei ellen. A sátáni ihletésű, forró és he-ves szenvedélyek keserű forrásnak bizonyulnak, szüntelenül mérgezik mások életét. (5T 488.1)

Aki azt állítja, hogy Krisztust követi, becsül-je magát kevesebbre, másokat pedig többre. Tart-satok össze, tartsatok össze! Az egységben erő és győzelem van, a széthúzásban pedig gyengeség és vereség. E szavakat a mennyből szólták nekem, s mint Isten követe, továbbadom nektek. (5T 488.2)

Mindenki törekedjék betölteni Krisztus imá-ját: „*Legyenek mindnyájan egyek, mint Te, Atyám, bennem vagy, és én Tebenned.*” (Jn 17,21) Milyen csodálatos egység ez! Krisztus így szól: „*Ar-ról ismeri meg mindenki, hogy a tanítványaim vagy-tok, ha szeretettel vagytok egymás iránt.*” (Jn 13,35) (5T 488.3)

A Comenius Általános Iskola beszámolója

Kedves Testvérek! Bizonyára mindenkire eljutott a hír, hogy a szekszárdi Comenius iskola végleg bezárta kapuit 2020. szeptember 1-jétől. Bár mindenkinek szomorú ezt hallani, a bezárási folyamat során több olyan hatás is ért bennünket, amelyben a Szentlélek munkáját éreztük. Ezt búcsúzóul szeretném megosztani veletek. Mielőtt azonban erre rátérnék, röviden felvázolnám az iskola történetét.

Az iskolát 1998-ban vette át az Egervári Oszkár, Vankó Zsuzsanna és Kiss Szilveszter alapította A Keresztény Nevelésért Alapítvány. Az átvétel lehetőségét két pedagógusnak köszönhetjük: Nemes Ildikó és Nyisztor Éva az iskolában tanítottak, amit akkor még Holnap Iskolájának hívtak. Ők nem sokkal előtte ismerkedtek meg a közösségünk által hirdetett bibliai alapelvekkel. Nemes Ildikó kereste fel a közösségünket az átvételi lehetőséggel. Ugyanis a korábbi fenntartók, akik 1992-ben alapították az iskolát, egy kisházi háttérű alapítvány munkatársai, úgy látták jónak, hogy egy másik városban koncentrálják erőiket. Így az iskolát nem zárták be hat év elteltével 1998-ban, hanem a frissen létrehozott alapítványunk fenntartásába került.

Nemes Ildikó az 1998-as átvételt követően az iskola igazgatója is lett, mert az előző igazgató is követte egyháza átszervezését egy másik településre. Nemes Ildikó testvérnő és munkatársai az immáron átnevezett Comenius Általános Iskolában lelkesen vitték tovább az oktatást-nevelést, melynek egyik specialitása a kis létszámú osztályok voltak, ahol a gyerekek a maguk tempójában haladhattak.

Hat év múlva Nemes Ildikó testvérnő férjhezmenetele okán költözni kényszerült. Így új igazgató kinevezése vált szükségessé. 2004-ben

engem nevezett ki az iskolát fenntartó A Keresztény Nevelésért Alapítvány kuratóriuma, melyet akkor Balogh Gábor testvér vezetett, aki egyben a szekszárdi gyülekezet lelkésze is volt.

Már kezdetben nehéz feladat volt az alacsony létszámmal működő iskola fenntartása. Ugyanis, míg kezdetben az egy főre jutó normatíva alacsonyabb létszámnál is lehetővé tette a fenntartást, úgy idővel egyre inkább a nagy létszámú iskolák létrejöttét szorgalmazta az oktatási rendszer, hiszen finanszírozás szempontjából mindenképpen ez az előnyös. Így jutott a helyzet oda, hogy csak a következő havi fizetések felére volt meg a bevétel abban a hónapban, amikor az iskolát átvettem. Megtanultunk igazán hitből, máról holnapra élni. Hogy mégis túléltük, a mennyei Kegyelem mellett a testvérek adományainak köszönhető. A kezdeteknél sokat jelentett Reisinger János testvér támogatása, valamint Márton István testvére, aki egy időben az alapítvány munkájában is részt vett. Továbbá Vankó Zsuzsanna testvérnőt is meg kell említenünk, aki alapító tagként az iskola életének számos pontján segítette munkánkat.

A Kerak évente kétfélmillió forinttal támogatta kezdetektől az iskolát, de ez nem volt elég, ezért volt szükség egyéni támogatásra, gyakran gyűjtésre. Majd egy idő után, amikor végképp reménytelennek tűnt a helyzet, az akkori kormányzat kiírt egy pályázatot, amelyet magán- és alapítványi iskolák pályázhattak meg, s amelyet mi is megnyertünk. Azonban ez csak időleges megoldás volt, de mintegy négy évig nagyban segítette a fennmaradást.

A későbbiek folyamán a szülőkhöz fordultunk segítségért. Mivel vidéken nem túl széles a tehető réteg, így tandíjat nem írhattunk elő, hanem önkéntes adományokkal segítették a szülők az iskolát, ki mennyire tudta.

A kis létszámú iskola nagy előnye, hogy sokkal részletesebben oda tud figyelni a gyerekekre. Egyéni fejlődésüket sokkal inkább tudja munkálni. Gyakori volt az a jelenség, hogy a gyerekek elsőbe nem hozzánk jöttek, de amikor előjött annak szüksége, hogy ne harmincfős osztályban tanuljon a gyermek, akkor átírtatták hozzánk. Sokszor hallottuk szinte szó szerint megismétlődni azt a mondatot, hogy „bárcsak elsőtől ide jártunk volna”.

A személyre szabott odafigyelést igyekeztünk lelkiismeretes munkával, a szülők és a gyerekek iránti tiszteletteljes viszonyulással fűszerezni. A munkatársak kiválasztásánál is törekedtünk arra, hogy – a megfelelő szakértelem mellett – a gyerekek iránt türelmes, igazságosságra, kedvességre törekvő kollégát vegyünk fel. Talán egy szóval úgy foglalhatnánk össze, hogy az iskola erőssége a *lelkülete* volt. Az a lelkület, amelyet mi is Krisztustól tanultunk, és folyamatosan tanulunk.

Ennek érvényesítésében, összehangolásában az utóbbi hat évben oroszlánrészt vállalt feleségem, Morvainé Bíró Ildikó is. Hetente minden

osztálynak ő tartotta a bibliai alapú etikaórákat. Naponta azon igyekezett, hogy a szülők, pedagógusok és tanulók közötti együttműködés minél harmonikusabb legyen.

A kis létszámú iskola nehézsége pedig a sokat emlegetett anyagi szűkösség volt. A bevételek adományokkal együtt is csak a szűkös fenntartásra voltak elegendőek, amely költségek folyamatosan emelkedtek a pedagógusbérek emelkedésével. Ezt pedig kötelező volt tartani, mivel ellenkező esetben a hatóságok büntetését vontuk volna magunkra. Az infrastruktúra (épület, udvar) bővítésére egyáltalán nem volt anyagi forrásunk, de még a műszaki feltételek bővítésére is alig. Hála Istennek, adományból kaptunk jó minőségű használt számítógépeket, és néhány projektort időközben tudtunk venni.

Közben a többi iskola műszaki feltételei jóval elhaladtak mellettünk. Ma már pl. szinte minden tanteremben interaktív tábla van. Emellett nem volt karbantartónk, sem gazdasági vezetőnk, végül a fenntartói feladatok végzésére is alig akadt ember.

Bár a maximálisan felvehető gyermekek létszámát kétszer is megemeltük a növekvő jelentkezések miatt (először 60-ról 70 főre, majd 70-ről 90-re), de végül ez sem bizonyult elégnek, ugyanis a befolyó normatíva a költségeket közel sem fedezte. A Kerak volt mindvégig a legfőbb adományozónk, de sajnos folyamatosan azt tapasztaltuk, hogy nagyon nehezen tudta a közösség kigazdálkodni a támogatást, amely végül évi hatmillióra bővült, illetve az idén 10 millió forint körüli összeg kellett az iskola zárásához, amelyet ezúton is megköszönünk.

Az iskola munkatársai mindig is lelkiismeretesen látták el feladatukat, ez a hozzáállásuk az utolsó pillanatig kitartott. Azonban a tartós fenntartáshoz a következő erőforrásokra lett volna szükségünk: Még további rátermett, elkötelezett munkatársakra, valamint elegendő éves támogatásra, amely kb. 10 millió forintot jelentett volna évente.

Hogy a hiányt valamelyest pótoljuk, mint az iskola vezetői, családi és közösségi életünk kárára fordítottuk szabadidőnket is, hogy az iskola lelki, szellemi és jogi-szakmai feltételei megmaradjanak. Itt is érvényesült az a sajnós ma is érvényes íge: „Az aratni való sok, a munkás kevés.”

Így bele kellett törődnünk tizenhat év küzdelem után, belátva az előbb ismertetett helyzetet, hogy az iskolát működtetni tovább felelősséggel nem tudjuk.

Ezért fordultunk a fenntartó alapítvány nevében közösségünk vezetőségéhez, elmondva a fentieket.

A vezetőség is arra az álláspontra jutott, hogy ez az állapot nem tartható tovább, így a bezárás vagy a fenntartói jogok átadása között kellett dönteni. Bezárás esetén azonban a szülők igen komoly neheztelésével, illetve az iskolabezárással járó tetemes költségekkel kellett számolnunk. A tanácsadó bizottság megbeszélése nyomán arra jutottunk, hogy először bérelt épületünk tulajdonosának, a szekszárdi református gyülekezetnek ajánljuk fel a fenntartás átvállalását. Az ő

beleegyezésük nélkül ugyanis más jogi személy nem is létesíthetett volna iskolát az adott helyen. A református gyülekezet azonban a kezdeti lelkesedést követően visszalépett, azzal, hogy az emelt normatívával sem látják megvalósíthatónak az iskola fenntartását. Ezt követően az evangélikus egyházat kerestük meg egy evangélikus kollégán jóvoltából. Az evangélikus egyház egyéves folyamatot követően végül nem vállalta az iskola fenntartását, részben a vírushelyzet okozta anyagi bizonytalanságra, részben az állandó, és egyben saját iskolaépület hiányára hivatkozva.

Ez a hír már a vírushelyzet tavaszi kitörésekor érkezett. Ezek után nem maradt más hátra, mint az iskola bezárása.

Felemelő volt azt tapasztalni az aggodalmainkra adott mintegy megszégyenítő válaszul, hogy a szülők milyen tapintattal fogadták a bezárás hírért. Kifejezték ugyan sajnálatukat, de egy negatív vagy feddő szót nem hallottunk részük-ről. Sokkal inkább az eddigi szolgálatunkért érzett hálát tapasztaltuk. Ami bizonyára annak is volt köszönhető, hogy látták az igyekezetünket a megoldáskeresésre. Továbbá annak is, hogy – és ez sem a véletlen műve – sikerült a három legnagyobb osztályunkat egyben megtartva két másik iskolába költöztetnünk. Három kolléga, köztük a feleségem is, velük ment a Bonyhádi Evangélikus Általános Iskolába. Így egy kis kontingens, kis Comenius jött létre az iskolán belül. Az egyik fiatal volt kollégánk például az osztálytermét comeniusos emléktárgyakkal, plakáttal, újsággal dekorálta ki.

Megható volt olvasni azokat a kommenteket, amelyeket az iskola bezárásáról szóló újságcikk nyomán írtak a jelenlegi és egykori diákok és szülei a megyei lap hírportáljára. Ahogy egy szülő fogalmazott: százból száz pozitív hangvétélű volt.

A másik örömteli tapasztalatunk, hogy a város hatóságai a polgármesteri hivataltól a nevelési tanácsadón, a szakértői bizottságon át az Oktatási Hivatalig mind sajnálatukat fejezték ki az iskola megszűnését illetően.

Itt hadd idézzem fel azt a szintén e tanévi, de korábbi élményünket, amikor is intézményi és intézményvezető tanfelügyeleti ellenőrzésen estünk át. Ennek része volt az Oktatási Hivatal munkatársai részéről a szülők képviselőinek (17 fő) és a kollégáknak külön-külön és a vezetőktől szigorúan elkülönített kikérdezése az iskolát illetően. Utólag tudtuk csak meg, hogy mind a kollégák, mind a szülők egytől egyig a lehető legszebb szavakkal jellemezték az itt jelenlevő szakmai munkát és légkört. Az eredetileg félórásra tervezett interjúk mindkét alkalommal sokkal hosszabbak lettek. Az ellenőrök látható meghatódottsággal jöttek ki az interjúkról.

Azóta a város több pontjáról folyamatosan halljuk a sajnálkozásokat, hogy mennyire fog hiányozni a palettáról ez a kis intézmény.

Kedves Testvérek!

Mindezen pozitív tapasztalatokkal együtt hosszas megfontolás és többszöri átgondolás után is abban erősödünk meg, hogy az iskola bezárásának eljött az ideje. Ezt jelzi az a tény is, hogy az elmúlt évben megváltozott a magántanulókra vonatkozó törvény, így az a lehetőség is megszűnt, hogy a gyermekeiket otthon nevelni akaró szülőknek helyet adjunk, amely előzőleg, ha nem is nagy számban, de az ország különböző helyeiről többeknek biztosított magántanulói lehetőségeket. Ezen túl be kellett lássuk, hogy ma egy ekkora, hatalmas apparátust igénylő és adminisztrációs terheket jelentő intézményt felelősséggel nem tudunk fenntartani. Az iskola szakmai, jogi, pénzügyi jogszabályoknak megfelelő fenntartása akkora idő és energiatöbbletet vont el tőlünk, az anyagiakról nem is beszélve, amelynek megspórolásával máshol, más formában, meggyőződésünk, most eredményesebben tudjuk előre vinni a Művet, és ennek részeként a nevelési reformot.

Elképzelhető, hogy táborokkal, illetve egyéb iskolán kívüli programokkal vagy tanácsadással továbbvisszük a Comenius szellemiségét. Miközben munkatársaink közül többen a különböző is-

kolákban a maguk területén, iskolai szinten is ezt teszik.

Köszönjük minden, az iskolában valaha is szolgált munkatársunknak lelkiismeretes munkáját, valamint testvéreink imáját és adományait. Elnézést kérünk, hogy mindenkit nem tudtunk megemlíteni ebben a megemlékezésben, de biztosak vagyunk benne, hogy minden támogatás fel van írva a mennyei könyvekben. Mindez pedig hozzájárult ahhoz, hogy a Comenius Iskola 22 éven át képviselhesse a Biblia Istenének ügyét Szekszárdon és környékén.

*A fenntartó munkatársai,
Erdősné dr. Kovács Ágnes és Ritter Annamária
nevében is, üdvözlettel: Morvai Szilveszter*

A BIK KIADÓ KÖNYVKÍNÁLATÁBÓL

Kedves Testvérek!

Könyvkiadóink kínálatából szeretnénk figyelmetekbe ajánlani a következő, nemrég megjelent kiadványokat. Megszokott őszi, kedvezményes könyvvásárunkat idén október 20-ától december 20-áig tartjuk. A részletes listát hamarosan kiküldjük a gyülekezeti könyvesek részére.

További információk és rendelési lehetőség:

BIK Könyvkiadó: megrendeles@bikkiado.hu ■ jenci.bik@gmail.com; 20/379-6020 (Czirok Jenő)

■ szigeti.bik@gmail.com; 20/569-7635 (Szigeti Gábor)

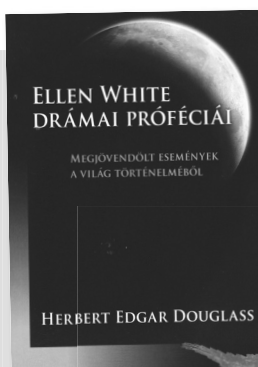
Spalding Kiadó: spalding@spalding.hu ■ 20/280-2307

Herbert E. Douglass

Ellen White drámai próféciai

Herbert E. Douglass ebben a könyvében rámutat arra, hogy élt itt közöttünk valaki, akit Isten prófétai látással ruházott fel, és aki az emberiséget ma utolérő problémákat több mint száz évvel ezelőtt elmondta és leírta. A szó szoros értelmében „drámai prófécia” ezek. Milyen jó bennük felismerni Isten szeretetteljes intéseit és tanácsait! A kérdés az: lesz-e, aki Teremtője, Megtartója iránti tisztelettel el is fogadja azokat?

Ára: 1500 Ft (176 oldal)

Saphir Adolf

Krisztus és az Írás

Ezt a rendkívül értékes, 19. századi írásművet mai nyelvhasználathoz igazított átdolgozásban jelentette meg a Spalding Alapítvány. Szorosan kapcsolódik múlt negyedévi szombatiskolai tanulmányunkhoz, amely Isten beszédéről szólt. A cím arra utal, hogy minta és példa számunkra az, ahogyan Jézus Krisztus viszonyult az Írásokhoz földi életében. A könyv szerzője segít meglátni nekünk a Szentírás Istentől ihletett voltának bizonyosságait.

Ára: 1200 Ft (144 oldal)

Az Eleki Életmódközpont szakácskönyve

Ez a könyv alkalmas arra, hogy már meglévő betegségek esetén is gyakorlati segítséget nyújtson a növényi alapú étrend megvalósításában. A könyv legfőbb erőssége, hogy sokak által kipróbált módszereket és recepteket mutat be, közérthető formában.

Ára: 3500 Ft (232 oldal)

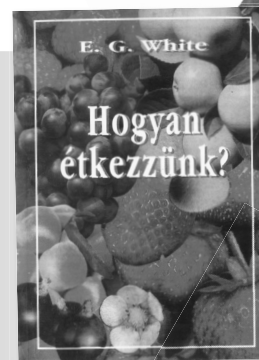
Ellen G. White

Hogyan étkezzünk?

(Idézetgyűjtemény)

Ez az egyedülálló idézetgyűjtemény 25 fejezeten keresztül tárgyalja Ellen White étkezéssel és táplálkozással kapcsolatos állásfoglalásait, tanácsait, amelyeket különböző kiadványokból és levelezéseiből gyűjtöttek össze. A gyakorlati tanácsok mellett részletesen szól a szerző az elvi alapokról és összefüggésekről is.

Ára: 1500 Ft (446 oldal)

Tóth Gábor (szerk.)

Ellen G. White étkezési tanácsai

Összefoglaló tanulmány az *Étrendi és táplálkozási tanácsok* című kötet alapján

Az életmód megújítása, az életreform lelki-szellemi-fizikai téren egyaránt hasznos és építő a hívő ember számára – ez a könyv fő üzenete. Az egészségről, étrendváltoztatásról olvasható, szemléletformáló tanácsok követésének pozitív eredményeit mindnyájan megtapasztalhatjuk.

A korábban megjelent, *Étrendi és táplálkozási tanácsok* című kötet igen terjedelmes, ezért hasznos egy rövidebb tanulmányban összegezni a legfontosabb tudnivalókat, néhány kiegészítő szakmai megjegyzés kíséretében. Kötetünk eltérő logika szerint épül fel, mint a forrásként használt mű: a különböző fejezetekben megisméltendő gondolatokat összegeztük, reményeink szerint motiválva a bővebb ismeretanyag kutatására.

Ára: 790 Ft (136 oldal)

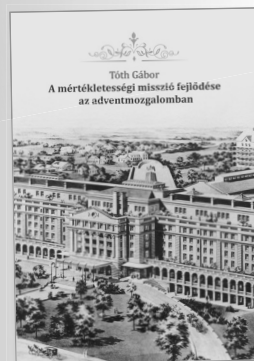

Tóth Gábor

A mértékletességi misszió fejlődése az adventmozgalomban

A mértékletességi misszió az adventmozgalom fontos eleme, és múltjának értő vizsgálata izgalmas, lebilincselő, tanulságos és előrevívó. Segít megbecsülni és értékelni a jelent, hiszen meglátja velünk, mennyi fáradozás, küzdelem, kudarc és tapasztalat árán rendelkezhetünk a mai értékesség ismeretanyaggal. Ajánljuk ezt a kis kötetet mindazoknak, akik már végiggondolták és gyakorolják, és azoknak is, akiket foglalkoztat a változások időszerűsége az egészséges életmód terén. Legyen segítségünkre és áldásunkra!

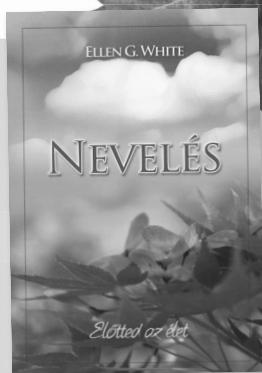
Ára: 590 Ft (56 oldal)

Ellen G. White
Nevelés

„Mindenkinek szembe kell néznie az élet gyakorlati kihívásaival: a lehetőségekkel, a kötelességekkel, a kudarcokkal és a sikerekkel. Az, hogy az ember hogyan birkózik meg ezekkel a tapasztalatokkal, hogy a körülmények ura vagy áldozata lesz, nagyrészt attól függ, hogyan készült fel azok kezelésére. Azaz, hogyan készítik fel, mi mindent tanítanak meg vele a nevelés során.”

Ára: 1500 Ft (294 oldal)

Ellen G. White

Vidéki élet (Idézetgyűjtemény)

Ellen G. White írásai újra és újra felhívják a figyelmet a vidéki élet előnyeire. A városok nem biztosítanak egészséges környezetet a keresztyén családok számára, azonban e könyv tanácsai óvnak bennünket az elhamarkodott lépésektől is. Minden egyén és család részére szükséges, hogy kutassa a tanácsokat, átgondolja azokat, és imádkozzon velük kapcsolatban, hogy felismerje és értékelje a lehetőségeket, és döntéseihez kérje Isten segítségét.

Ára: 500 Ft (40 oldal)

Tóth Gábor

Beteg táplálékaink

Ajánljuk a könyv elolvasását mindenkinek, aki keresi a világjárványok ok-okozati összefüggéseit, és szeretné tisztábban látni az emberi egészséget érintő állapotbetegségek kockázatait, az étrendi összefüggéseket. Nélkülözhetetlen ismeretekre tehetünk szert a fontosabb élelmiszer-fertőzésekéről és mérgezésekről, valamint a koronavírusokról, ezen belül a Covid-19-ről. Az állatok és az állati eredetű termékek teljes mérlegre helyezése, az immunvédelem témaköre, az új étrendi alternatívák, az egészséges ételek bemutatása is olyan fejezetek, amelyek méltán tarthatnak számot az érdeklődésünkre.

Ára: 3490 Ft (448 oldal)

Néhány gondolat a Sola Scriptura Teológiai Főiskola jelenéről, terveiről

E sorok olvasói közül talán sokan tudják, hogy a mögöttünk álló két év több vonatkozásban is hatalmas kihívások elé állította a főiskola munkatársait, hallgatóit. Mérföldkő és az oktatás jövőbeni irányát alapjaiban meghatározó esemény volt iskolánk életében a Magyar Felsőoktatási Akkreditációs Bizottság által lefolytatott akkreditációs eljárás. A látogatóbizottság érkezéséig számos elvégzendő feladat állt előttünk, de végül határidőre elkészült a kollégium és a teljes alagsor, tanszéki szobákat, egy új előadótermet és egy múzeumhelyiséget tudtunk kialakítani, megújítottuk a főiskola honlapját, és sor került a fűtés korszerűsítésére is. Nagy örömünkre intézményünk – monitoring eljárás mellett – 2023-ig feltételes akkreditációt kapott. Ezt csakis isteni beavatkozásnak értékelhettük az egyértelműen negatív előjelek hátterén. A végleges akkreditációhoz még sok feltétel hiányzik, de megkaptuk a kért útmutatást, hogy milyen irányban gondolkodjunk tovább az iskola jövőjéről. Az akkreditáció elnyerése biztatás volt arra, hogy a jelenlegi hiányosságok, nehézségek ellenére se adjuk fel a sok hallgatót vonzó, államilag is elismert képzés lehetőségét és jogát.

Március 2-án vettük kézhez a MAB határozatát, de hálánkat és örömünket szűk két hét múlva már valamelyest beárnyékolta a koronavírus-járvány folytán hirtelen és drasztikusan megváltozott körülmények. Mint minden más felsőoktatási intézménynek, nekünk is be kellett zárunk kapuinkat, s ezzel a hallgatók mélyebb megismerése, a velük kialakított közvetlen és jó kapcsolat, a kötetlen beszélgetések lehetősége jó időre beszűkülni látszott. Mindannyiunkat új feladat elé állított a távoktatásra való átállás, de épp ennek az ismeretlen eszköznek és módszernek a tanulása során ébredtünk rá arra, hogy lehetőségeink

nemhogy szűkültek, hanem inkább kiszélesedtek a váratlanul „ránk szakadt” helyzetben. A kezdeti döccenők után ugyanis azt tapasztaltuk, hogy a konzultációs napokra sok esetben távolról ideutazni kényszerülő hallgatók sokkal nagyobb számban vesznek részt az online előadásokon, mint az élő alkalmakon. Az oktatóknak is több idejük szabadult fel az egyéni vagy kiscsoportos konzultációkra, a hallgatók részéről pedig hatalmas igény mutatkozott arra, hogy kérdéseket telessenek fel, együtt gondolkozhassanak tanáraikkal és hallgatótársaikkal, s a tanultakat ezeken a beszélgetéseken elmélyíthessék. Mindezekre a konzultációs napok zsúfoltságában sokszor nincs lehetőség, márpedig a Biblia tanulásának és tanításának csak akkor van értelme, ha az a gondolatokban és a szívben gyökeret tud verni.

Időközben új helyszínt találtunk a főiskola tábora számára a Bükk hegységben található Felsőtárkányban, és bízunk benne, hogy az előzőnél könnyebben megközelíthető hely sokakat vonz majd a nyári szemináriumra. A járvány azonban itt is közbeszólt, a tábori összejevetelt az eredeti tervek szerint nem lehetett megrendezni. A távoktatás tapasztalataiból merítve azonban úgy döntöttünk, hogy – bár még soha nem próbálkoztunk ilyesmivel – online tartjuk meg a meghirdetett előadásokat és szemináriumokat.

A kurzusra csaknem százan regisztráltak (ez közel duplája volt a tavalyi táboron részt vevők létszámának), és a programokon a hallgatókon kívül számos gyülekezeti tag és a közösséghez szorosan nem kötődő érdeklődő is részt vett. A főiskola YouTube csatornáján közzétett és azóta is elérhető előadásokat összesen eddig több mint 2700-an tekintették meg. Az internetnek köszönhetően Romániából, Nagy-Britanniából, sőt még

a távoli Ománból is be tudtak kapcsolódni résztvevők. A felvételek elkészítésében és közzétételében nagy segítségünkre volt Ágoston György és Megléc Zsolt, akiket ezúton is köszönet illet munkájukért.

Néhány résztvevői visszajelzést idézünk itt, amelyek a felmerült igények kapcsán magukért beszélnek:

„Nagyon örülök, hogy részt vehettem a főiskola online kurzusán! A szemináriumi alkalmakon jó volt megtapasztalni a közösségi együtt gondolkodást. Az elhangzott előadások időszerűek és magas színvonalúak voltak.”

„Köszönöm a lehetőséget! Sok értékes információval gazdagodhattunk. Jó lenne máskor is ilyen jellegű program és egy-egy online találkozó.”

„Betegségemből kifolyólag sajnos nem tudtam minden szemináriumon részt venni, és az előadásokat is később tudtam megnézni. Javaslom, a főiskolai oktatást is tegyék elérhetővé online távoktatás formájában. Én máris jelentkeznék rá!”

„A valós tábor azért hiányzott.”

A személyes találkozás valóban mindenkinek hiányzott, azonban egyre több olyan körülmény merülhet fel emberek életében (betegség, távoltság, időhiány, vagy akár egy újabb járványhullám okozta korlát), amely egyébként elzárná őket a Biblia megismerésének, vagy a már megszerzett tudás elmélyítésének lehetőségétől.

Az elmúlt hónapok történései és tapasztalatai nyomán ezért az egyik legfontosabb feladatunknak éreztük, hogy a kezdeti, esetleges megoldások helyett egy egységes arculattal rendelkező, számos lehetőséget magában foglaló és a hozzánk eljutott igényeknek is megfelelő távoktatási platformot hozunk létre és működtessünk a jelenléti oktatás mellett, vagy – ha a szükség ismét úgy hozza – helyette. Az idei felvételi tapasztalata szintén megerősítette bennünk ezt az elhatározást, hiszen a nehezedő körülmények ellenére nem csökkent az érdeklődés a főiskola képzései

iránt. A teológia alapszakra 56, a Biblia-alapú lelkigondozás szakirányú továbbképzésre 50 jelentkezőt vettünk fel. Különösen hálásak vagyunk azért, hogy a nappali tagozat első évfolyamán három elkötelezett hallgató kezdi meg tanulmányait.

Az ősszel elinduló platformra azonban nemcsak a főiskola kurzusait tartalmazó és a főiskola hallgatóinak szóló eszközként tekintünk, hanem mint új, sokak számára nyitott és elérhető evangelizációs lehetőségre is. Terveink közt szerepel, hogy a főiskola oktatói saját kutatási területükön belül – bibliai szempontú teológia és történelem, régészet, vallástudomány, egyháztörténelem, filozófia, művészetek – egy-egy témát feldolgozó, rövidebb kurzusokat is tartsanak majd, melyek közérthető formában szólnak a fentebbi területeken esetleg kevésbé jártas érdeklődőkhöz. A platform alkalmas lesz gyülekezeti képzések megtartására, illetve prédikátorok, szolgálattevők továbbképzésére is, amelyek megvalósításában szeretnénk szorosra fűzni az együttműködést a közösséggel. A nem túl távoli jövőben pedig szívesen elindulnánk a „nemzetköziesítés” irányába a kurzusok néhány világnyelvre való átültetésével, lefordításával.

Mindezek megvalósulásához természetesen erőforrásokra, bölcsességre, időre és egészségre van szükség, de szeretnénk töretlenül bízni az alábbi, az elmúlt évtizedek küzdelmeiben mintegy a főiskola mottójává vált ígéletben: „*Mindeddig megsegített minket az Úr!*” (1Sám 7,12)

Kiss Andrea

BESZÁMOLÓ AZ ADVENTTÁBORRÓL

Hálásak vagyunk azért, hogy a járványhelyzet ellenére az Úr lehetővé tette, hogy immár harmadik alkalommal megtarthassuk az adventtábort. Biatorbágyon, a főiskola épületében az egészségügyi szabályok betartása mellett gyűltünk össze. Az idén csak kétnapos volt az együttlétünk, augusztus 23-án és 24-én. Közösségünk életében nagyon fontos az evangelizációs időszak előtt minden évben, hogy testvéri körben gondoljuk át, hol tartunk a végső események sorrendjében. Csak ennek nyomán tudunk hatékonyan tanácskozni arról, „hogyan vegyük fel az események lépésütemét” küldetésünk betöltésében. Ez volt az idei évben is a tábor fő szempontja.

A kezdő áhítatot Szabó Antal testvérünk tartotta, Tit 3,5–8 versét idézve. Munkánk tervezése elengedhetetlen ahhoz, hogy Isten ügyében sikeresen szolgáljunk. A megváltozott körülmények között munkavégzésünk módosítására van szükség. A meglévő pesszimista hangulatot felszámolva, sokkal mélyebb hittel kell támaszkodnunk a Szentlélek segítségére. Az online szolgálat különböző formáit kell előtérbe helyeznünk. Legyen célunk emellett a személyes kapcsolatok erősítése. A közös munkavégzésben úgynevezett „raj-intelligenciára” lenne szükségünk. Ez azt jelenti, hogy együtt szolgáljunk az emberek megmentéséért, de mindenki a maga képessége szerint végezze a szolgálatát, egymást erősítve. Sok értékes talentummal rendelkezünk, amit kamatoztatnunk lehetne. Ne úgy dolgozzunk, ahogy eddig tettük, legyünk bátrak a változtatásban! Ne a saját erőnkkel küszködjunk, hanem támaszkodjunk a Szentlélek vezetésére!

A végső események felgyorsulása miatt fontos jól értenünk a bibliai próféciaák tanúságtételét. Buda Péter két fontos témában tartott előadást.

(Mellékelten, beszámolónk folytatásaként közöljük az előadások lerövidített összegzését.) Az első a globális katasztrófákról nyújtott átfogó képet. Ezt követően összefoglalta a legáltalánosabban elterjedt összeesküvés-elméleteket. Sajnos ezek közül több az adventisták között is elterjedt, külföldön és hazánkban is. Az elhangzott előadások segíthetnek bennünket abban, hogy jó irányba tudjuk fordítani a beszélgetés menetét, ha bárhol szóba kerülnek ezek a kérdések.

Lelki alkalmasságunk szempontjából egy fontos gyakorlati kérdésről hallhattunk előadást, ami küldetésünk betöltésének alapja. Hogyan növekedhetünk Isten megismerésében, ami a megszentelődésben való növekedés titka? Javasoljuk az elhangzott igehekélyek személyes átgondolását!

Közösségi életünk egyik legfontosabb területe a testvéri kapcsolatainkban felmerülő problémák biblikus rendezése. A Jézus által lefektetett alapelvekről hallhattunk a jól ismert, Máté evangéliuma 18. fejezetében leírt kijelentések alapján. Sajnos, sok esetben nem követjük ezeket az egyszerű, biblikus alapelveket, pedig közösségi életünk gyógyulása érdekében szükségünk lenne ezek alkalmazására.

Első napunk zárásaként érdekes előadást hallgattunk meg a régészet 21. századi felfedezéseiről. Több leletet láthattunk, amelyek megerősíthetnek bennünket Pálhoz hasonlóan abban, hogy „tudjuk, kinek hittünk”.

Hétfőn Ésa 40,8–10 verse alapján arról gondolkodhattunk, hogy miként válhatunk örömmoldóvá egy olyan világban, ahol „kiszáradt az öröm az emberek között”. Jézus azért is imádkozott eltávozása előtt, hogy tanítványai „az ő örömét bírják magukban”. Fontos kérdés számunkra, hogyan követhetjük Megváltónkat mindennapjainkban úgy, hogy hozzá hasonló derű jellemezzen bennünket.

Ezután adventtörténelmünk egy szakaszának kiértékeléséről hallhattunk előadást. Az 1863–1888-ig terjedő korszakot tekintettük át, egy nézőpontból: Miért vált szükségessé a hit általi meg-

igazulás az adventnép számára 1888-ban? Fontos megismernünk ezeket a múltbeli történéseket, hogy ne kövessük el azokat a hibákat, amelyek pionírjaink között megtörténtek. A hit általi megigazulás üzenete a mi gyógyszerünk is. Bárcsak kutatnánk és mélyebben megértenénk ezt az üzenetet mi is!

A szociális munka jelentőségéről hangzottak el biblikus szempontok folytatásként. Ellen G. White megfogalmazása szerint „előretolt ék” lehet a rászorulóknak között végzett szolgálat. Sok rászoruló vesz bennünket körül, akik testi és lelki ínségben vannak. Ugyanakkor jelen van az előítélet is, amelynek eloszlatása a mi feladatunk. Megváltónk ebben is példát mutatott számunkra. Ezzel kapcsolatban tekintettünk át néhány példát az evangéliumokból. Nagy szükségünk van azokra az alapelvekre, amelyeket a bizonyásgátételekben találunk a szociális munka végzéséhez.

France Mutambo testvérünk az Afrikáért Alapítvány szolgálatában szerzett tapasztalatait osztotta meg velünk. Elhatároztuk, hogy vele együtt fogunk tanácskozni a szociális munka lehetőségeiről, mert nagy lemaradásban vagyunk ezen a területen.

Mindenkinek ajánljuk az előadások meghallgatását!

Adja az Úr, hogy az Ő tanácsa szerint tudjunk hűséges munkásai lenni a befejező munkában!

Ottóné Bartalos Zsuzsa

A tábor publikus felvételei az alábbi linkeken érhetőek el:

Hangfelvételek: <https://soundcloud.com/kurtszo/sets/adventtabor-biatorbagy-20190825-27>

Videofelvételek: https://www.youtube.com/watch?v=mdODbjnuPpw&list=PLUhf-qBm0oyChh-CE5f_q1JOGTcQtIL

Globális katasztrófák és összeesküvés-elméletek

Az elmúlt évek természeti és politikai felfordulásai hátterén egymást követik az olyan kutatások, amelyek figyelmeztetnek: egyre inkább számolnunk kell azzal, hogy az emberiséget nem pusztán különböző egyedi válságok fenyegetik, hanem ösztársadalmi, civilizációs összeomlás is. (Néhány példa: „Potenciális, globális stratégiai katasztrófák.” „Hogyan omolhat össze minden?” „Öszeomlás.”¹) E kutatások egyik tanulsága az, hogy a várható jövőt nem lehet elképzelni pusztán a jelenlegi helyzetünkől kiindulva, ugyanis a várható összeomlás radikálisan, gyökeresen fogja felforgatni az emberi civilizációt, ennek ered-

1 Nayef R. F. Al-Rodhan (szerk.): *Potential Global Strategic Catastrophes*. LIT Verlag, Münster, 2009; Pablo Servigne–Raphaël Stevens: *How Everything Can Collapse*. Polity, Cambridge, 2020; Jared Diamond: *Collapse*. Penguin Books, London, 2011.

ményeképpen pedig jelenleg még nem látható társadalmi változások fognak beköszönten. Ahogyan az egyik fentebb említett munka szerzője fogalmaz: „Még ha nehéz is elképzelni, mit tartogat a jövő, fontos, hogy tudatában legyünk a körülöttünk levő világnak, illetve az azt formáló főbb erőknek és eseményeknek. A jelenkor világot a kölcsönös egymástól való függés számtalan árnyalt módozata szövi át, és cselekedeteinknek közvetlen hatása van másokra. Ezért van szükség arra, hogy a váratlan meglepetésekre – beleértve a válságokat vagy katasztrófákat – felkészülendő, felvállaljuk a jövő elképzelésének felelősségét.”² Elgondolkodtató, és egyben figyelmeztetésnek is tekinthető az a tudatosság, ahogyan a szakértők

2 Nayef R. F. Al-Rodhan (szerk.), i. m.

viszonyulnak ehhez a kérdéskörhöz. És elgondolkodtató az is, hogy mindez mennyiben cáfolja azt az optimista teológia irányzatot, mely valamiféle pozitív végkifejlet felé tartónak tekinti az emberi civilizáció történelmét – egyébként nyilvánvaló ellentétben a Bibliának a végidőt megelőző korszakot jellemző leírásaival, amelyek sokkal inkább összeesengenek az itt említett összeomlás veszélyével.

Napjainkban különös aktualitást ad mindennek a koronavírus-járvány, amellyel kapcsolatban (is) sajnálatos módon számtalan megalapozatlan vélemény, összeesküvés-elmélet lát napvilágot. Ezen tévképzetek veszélye az, hogy eltereli figyelmünket azon rendszerszintű – az emberi társadalom működésében gyökerező – problémákról, amelyek sajnos törvényszerűen vezetnek a fentebb említett összeomláshoz. Ezzel egyúttal természetesen az emberiség közös erkölcsi felelősségének kérdése is háttérbe szorul.

A járvány által okozott, a fentebbiekben vázolt, gazdasági összeomlás törvényszerűen eredményez nagyon komoly társadalmi konfliktusokat, amelyek pedig mélyreható politikai következményekkel járnak. „A bizonyítékok arról tanúskodnak, hogy a járványok és világjárványok jelentős társadalmi és politikai következményekkel járnak: összeütközéshez vezetnek az állam és az állampolgár között, erodálják az állami képességeket, népszétszűrést generálnak, és erősítik a társadalmi feszültségeket és a diszkriminációt.”¹

A járvány bekövetkezésére ráadásul egy olyan helyzetben kerül sor, amikor szakértők arra figyelmeztetnek: A nemzetközi rend folyamatban levő szétesésével a világ oda fog visszalépni, ahol e rend kiépítése előtt volt: azaz az I. világháborút közvetlenül megelőző, illetve a két világháború közti időszakot jellemző viszonyok közé. Abba a korszakba, amely törvényszerűen vezetett két világháborúhoz, és amelynek éppen a most össze-

omlóban levő nemzetközi rend felállítása vetett véget, a két világháború jelentette sokk és katalizma lélektani hatásának is köszönhetően. A neves szakértő megfogalmazásában: „A demokratikus szövetségi rendszer, amely az Amerika vezette liberális rend alapját képezte, széthullóban van. Egy adott ponton, és valószínűleg hamarabb, mint ahogyan arra számítunk, a globális béke, amit ez a szövetség és rend alátámasztott, szintén szét fog esni.”²

Nem kell különösebben hangsúlyozni, hogy a világjárvány fentebb vázolt gazdasági, társadalmi és politikai következményei mekkora lökést fognak adni ezeknek a folyamatoknak. A járvány jelentőségét tehát ebben a kontextusban érthetjük meg igazán. Nem megjósolható, pontosan hogyan, mennyi idő alatt fognak kibontakozni ezek a folyamatok, de kétségtelen: a világjárvány óriási erőhatásként járul hozzá ezek felgyorsulásához. Meglehet, a földrengéseket kiváltó tektonikus mozgásokhoz hasonlóan igazán akkor vesszük észre mindezen folyamatok lezajlását, amikor már késő. Nem különböznénk ez esetben azoktól a felmenőinktől, akik az I. világháborút megelőző időszakban „alvajárókként”³ támolyogtak a háború kirobbanása felé.

És ezt a helyzetet hatványozzák – sok más mellett – a klímaváltozás, illetve az ez által előidézett természeti katasztrófák kihívásai is. Ahogyan egy neves szakértő fogalmaz: „Nem ez az, amit a legtöbben hallani akarnak ebben a pillanatban, azonban a Covid-19 társadalmi és gazdasági hatása lágy szellő csupán ahhoz a hurrikánhoz képest, amelyet a globális felmelegedés és az ezzel járó klímaösszeomlás végső soron okozni fog.”⁴ Az idézett kutató által is sorolt természeti katasztrófák – a szerző megfogalmazásában – további társadalmi feszültségeket, tiltakozásokat,

1 Dean T. Jamison et al. [eds.]: *Disease Control Priorities. Improving Health and Reducing Poverty*. 3. kiad., 9. köt., World Bank Publications, Washington, 2017.

2 Robert Kagan: *Things Will Not Be Okay*. (A dolgok nem lesznek rendben.) *The Washington Post*, 12. July 2018.

3 Christopher Clark: *The Sleepwalkers: How Europe Went to War in 1914*, HarperCollins, New York, 2013.

4 Bill McGuire: *Is the climate worst case getting worse?* *New Weather Institute*, 2020. július 20.

boszorkányüldözéseket, a normák kikényszerítéséből fakadó konfliktusokat, sőt ökológiailag motivált katonai beavatkozásokat, és mindezzel együtt óriási társadalmi pánikot generálhatnak. Végső soron aztán, mindezek eredményeképpen, a közös katasztrófából valamiféle nemzetek

és kultúrák feletti egység eszméje születhet meg – fogalmaz az idézett szakértő is. Mindezen következmények bőséges okot adnak arra, hogy mi is sokkal komolyabban és mélyebben foglalkozunk ezekkel a témákkal – kellőképpen megalapozott kutatások és ismeretek alapján.

IFJÚSÁGI, KAMASZ- ÉS GYEREKTÁBOR ÓBÁNYÁN (2020. augusztus 24-26.)

A Jóisten kegyelme és az elmúlt évek munkája nyomán az idén is meg tudtuk tartani táborunkat, amit nem Lámpás Alapítványunk keretében, hanem magánemberként hirdettünk meg a feleségemmel. A néhány éve működő gyerektáborunkból az idei évre ifjúsági és kamasztábor lett, ahol helyet kaptak természetesen a kisebb gyerekek is, 7-8 éves kortól kezdődően.

Az idén Óbányán, a Mecsek egyik legszebb részén szerveztük meg a táborunkat, amelyen 61 táborozó vett részt. A szigorodó állami törvények miatt egyszerű nyári programként hirdettük meg, így kiestünk a táborra vonatkozó szabályok alól, de természetesen igyekeztünk mindenben a törvényi előírásoknak megfelelni. Mindez nagyobb körültekintést és egy kis többletköltséget jelentett. Előzetes tanácskozás és ima után bevállaltuk, hogy a tábor ottalvós legyen, csak a kisebb gyerekeket hozták be csupán nappalra a szülők. Sokat imádkoztunk a fiaimmal és a feleségemmel minden este, de tudom, hogy több testvér is buzgón ugyanezt tette. Természetesen a járványügyi helyzet miatt egy kis bátorság is

kellett mindehhez, illetve az a tény, hogy itt, a Mecsek környéki kistelepüléseken augusztusban nem volt számottevő koronavírusos. Valahol a lelkem mélyén reménységem volt, hogy a nyár végére még ez a tábor be fog férni gond nélkül, és valóban, utólag hálával gondolunk arra, hogy mindenható Atyánk utat készített számunkra az evangélium magvetésére a táborozók között.

Öröm arra gondolni, hogy évről évre visszajönnek ezek a gyerekek, és hogy a szülőikkel jó kapcsolatot sikerült kiépíteni. Az idén néhány fővel többen is jöttek volna, de a tábor ennyi helyet tudott biztosítani, hárman viszont az utolsó percben lemondták, és még így is meg volt a 61 fő. Mivel a programunk ideje egybeesett a prédikátori értekezlettel, így nélkülöznünk kellett legalább két férfitanítót, nem tudott senki a munkatársak közül segíteni. Azért volt szükség férfi tanítóra, mivel a hatvanegy fiatalból csak tizenhatan voltak lányok, a többiek fiúk. Szekszárdról az egyik testvérünk családi okok miatt nem tudott eljönni, így nekem váltóidőmben kellett tanítani két nagy csoportot. Reméljük, hogy jövő évtől Nagy

TÁBOROK

Sanyi vagy Dunai Péter be tudnak kapcsolódni ebbe a munkába is. Nagyon hálásak vagyunk a Szélig családnak, akik a szolgálat minden területén helytálltak. Ifj. Szélig István vállalta a kiskamaszok tanítását, a feleségem, Rita pedig a legkisebbekkel foglalkozott. A Szélig családtól és a pécsváradi Biblia-körösöktől kaptunk segítséget a konyhai munkákhoz, valamint egy szegedi testvérnőtől, és minden étkezésnél hat táborozó is jelentkezett mosogatni. A tanításon kívül énekeltek, irányított és szabad játékok voltak, valamint kirándultunk az Óbánya–Kisújványa közötti patak mentén a völgyben. Tanítási témáink az idén a bibliai jellemrajzok voltak. Az ifjúsági csoport a harmadik napon beszélgetést kért az őket érintő kérdésekről, amit meg is tartottunk. A fiúk közül van néhány húzóemberünk, akik emelik a tábor erkölcsi és szellemi színvonalát a hozzáállásukkal, a szavaikkal és a többiekhez való viszonyulásukkal. A két nagyobbik fiamra, Istvánra és Dávidra is számíthattam, akik a szervezésben és a táborozók szállításában is részt vettek. Negatívumként és megoldandó problémaként viszont meg kell említenem azt, hogy ekkora létszámú tábor vezetésénél nem lehetek egyszerre „táborparancsnok” és Krisztushoz vonzó szelíd tanítvány is egy személyben. A kettő együtt nem megy,

mert időnként fegyelmezni is kell, ezért mindenképpen szükség lenne alkalmas, hitben járó, a fiatalokhoz és a gyerekekhez értő férfi tanítókra, a jobb döntésekhez pedig állandó tanácskozással és a további imaháttér biztosítására, valamint arra, hogy jövőre krisztusibb ember legyek.

Legyen hála és dicsőség a jó Urunk szent nevének, hogy az idén is biztosította számunkra az evangéliumi magvetés munkájához az anyagi feltételeket, és minden más feltételt is, amire szükségünk volt. Mivel nem táborként, hanem nyári programként hirdettük meg ezt a három napot, ezért senkitől sem kérhettünk tábort díjat, sem a szállásért, sem az étkezésért. Hálásak vagyunk a mindenható Istennek a KERAK központi adományáért és a pécsi gyülekezet hozzájárulásáért, ami 100+100 ezer forintot tett ki. Ez fedezte a költségek kevesebb mint felét. Ezenkívül a két autó üzemanyagköltségét szintén a KERAK fizette. Mivel ajándékdobozt tettünk ki, a szülők adományai fedezték a költségek többi részét. Sok gyerek hozott gyümölcsöt vagy lekvárokat a tábor részére. Balogh Gáborék biztosították a mézet. Jókorra volt időzítve az ajándékba kapott gyümölcszelet is.

Köszönünk szépen mindent: az adományokat, a sok imát és a szeretetet!

Erzsébet, 2020. szeptember 9.

Pongrácz Róbert

„VIDÉKI ÉLET” KÉPZÉS (Elek, július 19–24.)

Miért kell erről a témáról beszélni vagy képzést tartani? Tapasztalhatjuk, hogy az emberek egyre jobban eltávolodnak a természettől, a városi lakosság száma folyamatosan nő. A túlzott mértékű városiasodás következményei mostanra kezdenek beérni. Ezek közül kiemelhetjük az erkölcsi romlást, az egészségügyi problémákat (főként a stresszt), az elidegenedést és a járványok gyorsabb terjedését.

A vidékre költözés fontosságát már Ellen G. White is hangsúlyozta, ilyen jellegű bizonygató-gyűjtemény meg is jelent *Vidéki élet* címmel, először 1946-ban. „Ki a nagyvárosokból, ki a nagyvárosokból!” – ez az az üzenet, amit az Úr adott nekem... Bölcs terveket kell készítenünk a városok figyelmeztetésére, ugyanakkor olyan helyen kell élnünk, ahol megóvhatjuk gyermekeinket a fertőző és romboló befolyásoktól, melyek nagymértékben uralkodnak ezeken a helyeken” – figyelmeztet Ellen White.

Ahogy e könyv tartalma ismertté vált, többünknek a figyelme és érdeklődése e téma felé fordult. Borbély Miklós és Geiger Benjámintestvéink (a fordítók) jóvoltából a *Vidéki élet* magyarul is megjelenhetett, épp a képzés kezdete előtt. Meg kell említeni, hogy tavaly két konferencia keretében is volt szó erről a témáról, és már akkor megfogalmazódott a gondolat, hogy többet kellene foglalkoznunk ezzel, különösképpen gyakorlati szempontból. Így jutottunk el oda,

hogy ez év júliusában az Eleki Életmódközpont és az egészségügyi osztály közreműködésével meg tudtuk szervezni e tábort.

Nem sokkal a tábor meghirdetése után nagy érdeklődést tapasztalhattunk mind a testvérek, mind a kívülállók részéről. A jelentkezők száma végül elérte a huszonötöt. Mivel az Eleki Életmódközpont maximális befogadóképessége tizenhárom fő, többen az idősek otthonában, illetve Tél utcai apartmanjainkban kaptak szállást.

A program tervezésekor ügyeltünk arra, hogy lelki, elméleti és gyakorlati foglalkozások megfelelő arányban szerepeljenek a képzésen. Minden nap reggeli áhítattal kezdődött, amelynek során a *Vidéki élet* idézetgyűjteményét tekintettük át, alkalmanként egy-két fejezetet. Így szó volt a városi életforma veszélyeiről, a gyermeknevelés kérdéseiről, a vidéki élet áldásairól, a végidő szempontjairól, a megfontoltság és tervszerűség fontosságáról. Hétfőtől csütörtökig délelőtt 9.30-tól főzőköröket tartottunk, utána pedig más, gyakorlatias témák szerepeltek a program-

TÁBOROK

ban: Hogyan lehet alkalmassá válni a vidéki életre (Somogyi Lehel)? Befőzés, savanyítás, aszalás (Vargáné Barabás Csilla, Balog Miklós és felesége). A városi élet egészségügyi hatásai (dr. Pásztor Judit). Gyógynövénytermesztés (Pintér Éva).

A délutáni programokról: Hétfőn Kiss Eszter tartott érdekes előadást a gyümölcsfák gondozásáról, amihez kerti gyakorlat is kapcsolódott. Kedden a központ munkatársai természetes gyógymódokat mutattak be. Szerdán Somogyi-Balogh Magdolna tartott előadást a hulladékgazdálkodásról, amit egy kertlátogatás követett (Vereczki Anita). Csütörtökön Pintér Éva folytatta a délelőtti megkezdett témát, ami egy műhelylátogatással záródott (Putz Miklós).

Esténként filmvetítések (mint Bálint gazda metszést bemutató videója, illetve a *Back to Eden* c. film), zenehallgatás és beszélgetések szerepeltek a programban. Itt kell kiemelnünk Pintér

Klára előadását, amelyet Biatorbágyról, interneten keresztül tartott, „Költözzünk vidékre? Miért igen, vagy miért ne!” címmel a résztvevőknek. Pénteken Balogh Gábor előadása zárta a programot, „A lakóhely megtalálásától az otthon működéséig” címmel.

A rövid, táborzáró alkalmon többen kifejezték hálójukat e táborért. Mindenképpen szükség lesz ehhez hasonló, gyakorlatias képzésekre a jövőben.

Somogyi Lehel

A CELLDÖMÖLKI „ÚJ KEZDET” ÉLETMÓDTÁBOR

Ebben az évben az életmódtábor szervezése több imádsággal és előkészülettel járt együtt, mint az előző években. Először is a tavasszal kezdődött járvány miatt a júliusra tervezett életmódtáborunkat törölnünk kellett, de az is bizonytalanná vált, hogy egyáltalán tudunk-e tábort tartani ebben az évben, vagy sem. Az áprilisban kiadott kormányrendelet alapján az első olyan időpont, amikor a tábor kezdetét ki tudtuk tűzni, augusztus 16-ára esett. A zenei tábor szervezőivel együtt arra a döntésre jutottunk, hogy közösen szervezzük meg a két tábort, egy időben, ugyanazon a helyszínen.

Mihelyt az időpont véglegessé vált, folyamatos volt a jelentkezés, és pár hét alatt elértük a maxi-

mális létszámot. Helyszíneként ebben az évben is a celldömölki Vasvirág szálloda volt meghirdetve. Nyár közepére viszont kikristályosodott, hogy a zenei tábor elmarad, így az augusztusi időpontban csak a mi táborunk kezdődött meg. A férőhelyek július végére beteltek, és a Jóisten kegyelméből a járványhelyzet sem rosszabbodott.

A tábor kezdetén sok árut, gyümölcsöt, zöldséget és tábori felszerelést szállítottunk az ország egyik végéből a másikba az Életmódközpontban dolgozó munkatársaink segítségével. Békés megyei testvérek segítettek jó néhány alapanyag beszerzésében. Ezzel is csökkenteni tudtuk költségeinket, hiszen az élelmiszerárak is megugrottak a járvány miatt.

A táborozók egy részéről elmondható volt, hogy tavaly is járt valamilyen programunkon. Közülük többen voltak kívülállók, és olyanok, akik már valamilyen módon kapcsolatban voltak velünk. A jelentkezők közül csak ketten léptek vissza a tábor kezdetéig, és az első napon szinte mindenki szerencsésen megérkezett.

A tábor programja igen színes volt, nagyrészt a tavalyi tábor időbeosztását követte. A napot reggeli tornával kezdtük, majd áhítattal folytattuk, ezután következett a reggeli.

Délelőttönként több párhuzamos program (szekció) közül válogathattak a táborozók: lehetőség volt részt venni egészségügyi előadáson, volt főzőkör, orvosi tanácsadás, gyógynövényismeret, emellett egészségügyi állapotfelmérést is tartottunk a tábor elején.

Mind az áhítatok és az előadások, mind a gyakorlati bemutatók ebben az évben a testi és lelki immunrendszer megerősítésének témáját járták körül. Ezek között voltak például a következők: A növényi alapú étrend előnyei; a növényi alapú étrend helye és szerepe egyes betegségek kezelésében; hogyan győzzük le félelmeinket; a csodálatos emberi agy; autoimmun betegségek stb. Az áhítatok során a Lélek gyümölcseit egyenként tekintettük át. Az előadók között volt Vigh Ágnes, Pásztor Judit, Bakó László, Szabó Zoltán, Nagy Sándor, Soós Attila, Kocsis Péter és Molnárné Hoós Judit.

A tavalyihoz hasonlóan, délután mindig valamilyen mozgásprogramon lehetett részt venni. Kirándulásaink során többen között jártunk a közeli Ság hegyen, a Sümegi várban, a Weöres

Sándor Emlékházban, és Sárvára is ellátogattunk. Ebben az évben is többen és többször is ellátogattak a celldömölki vulkanikus gyógyfürdőbe. Az estét lelki egészségről szóló előadásokkal zártuk, kivétel csak a hétfő este volt, amikor egészségügyi témájú filmet vetítettünk táborozóink számára.

Az Ellenség viszont a tábor elején már el akart bennünket csüggeszteni. Az első nap délutánjára a Ság hegyhez terveztünk gyalogtúrát. Már ebédidőben körvonalazódott, hogy az időjárás ezt nem fogja lehetővé tenni. A radartérképekre tekintve láttuk, hogy óriási felhők közeledtek Nyugat-Magyarország felé. Abban maradtunk a táborozókkal, hogy a hétfő délutáni programot megcseréljük a péntekivel, ami városnézés volt. Egy kis csapat össze is gyűlt, és Németh Gyula testvérünk vezetésével elindultunk a város központja felé. Fél óra sem telt el, amikor Celldömölköt óriási vihar érte el – az eső jéggel, viharos széllel érkezett, és óriási mennyiségű víz zúdult a városra rövid időn belül. Egy bevásárlóközpont előterébe tudtunk behúzódní, és ott vártuk, hogy az ég csatornáit mikor záródnak el. Közben munkatársaink autókkal elindultak, és segítettek összeszedni a táborozókat. A víz olyan magasan állt, hogy az autókba majdnem befolyt, és sajnos néhány szállodai szoba is beázott. Ilyen óriási vihart mostanában nem tapasztaltunk. Ez is az idők jeleire irányította figyelmünket, és arra, hogy mennyire fontos munkálkodnunk másokért. Azzal este hálat adtunk, hogy Isten megóvott bennünket a na-

TÁBOROK

gyobb bajtól, és azért imádkoztunk, hogy ne hiúsítsa meg az ördög a tábor további részét sem.

Az egész napos kirándulás programját le kellett mondanunk, mert a nagy esőzések miatt nem tudtunk a hegyi terepre menni. Ehelyett viszont több előadás és téma került a programba, aminek örültünk, és a Jóisten így még nagyobb áldást adhatott.

Két különleges esetet említenék még meg.

Egy volt vendégünk barátnőjével érkezett hozzánk. Már a táborba érkezésük előtt jelezték, hogy nagyon félnek a koronavírustól, és aggódnak amiatt is, hogy ilyen sok embert összehívunk. Amikor megérkeztek, külön jelezték, hogy csak akkor maradnak, ha a szobát megfelelőnek találják. A szoba megfelelő volt, de elégedetlenségüket fejezték ki azzal kapcsolatban, hogy zárt térben tartjuk az előadásokat. Mi a maszk viselését kértük mindenkitől, lázat mértünk minden nap, és a fertőtlenítés is folyamatos volt részünkről és a szálloda részéről is. Ennek ellenére bizalmatlanoknak látszottak irántunk. Végül az összes kiránduláson részt vettek, és a táborzárón egyikük még verset is mondott. Búcsúzáskor elrészkenyűlve kérdezték: „Benünket senki nem ölel meg?” Hálájukat kifejezve búcsúztak tőlünk.

Egy nazarénus család is érkezett a táborba. A tábor közepén az édesapa odajött hozzánk, és megkérdezte, hogy egy hétfős családnak tudnánk-e helyet biztosítani csütörtöktől? Átnéztük a szobabeosztást, és kisebb átcsoportosítással meg tudtuk oldani. Az idős édesapa később elmesélte, hogy a fiának azt javasolta, jöjjenek inkább ebbe a táborba, és mondják le a hévízi üdülésüket, mert itt lelkileg és fizikailag is sokkal többet fognak kapni. A héttagú család csütörtök esté-

re meg is érkezett hozzánk. Nagy örömmel töltötték el ezt a pár napot nálunk, és kifejezték, hogy mennyire sajnálják, hogy korábban nem tudtak erről a lehetőségről.

A tábor ideje alatt ismét sok beszélgetésre nyílt lehetőség, és többen kifejezték, hogy már úgy érzik, hozzánk tartoznak.

Az ételek teljesen növényi alapanyagokból készültek, mindig bőséges és finom fogások lettek feltálalva, sok zöldséggel és gyümölcssel. Ennek felelőse Bakó Gyöngyi volt. A konyhán sikerült ismét sok fiatal bevonnunk a munkába, ami nagyon sokat számított a feladatok elvégzésében. Emellett egyik fiatal munkatársunk (Kocsis Ábel) ismét elkészítette a tábor kisfilmjét és a hangfelvételeket. A tábor ideje alatt végig megtapasztaltuk, hogy a Jóisten örködött felettünk. Mindannyian nagyon hálásak vagyunk Neki azért, hogy újból megrendezhettük ezt a tábor.

Ismét megtapasztalhattuk, hogy az egészségügyi munka az evangéliumhirdetés jobb keze. Láthattuk azt is, hogy Isten milyen gyorsan képes megfordítani az emberek gondolkodását.

A táborról készült film linkje a következő:
<https://drive.google.com/file/d/1HW6MoWhWsPzSXbLySLHO1W4ROAOPe2vo/view?ts=5f513061>

Somogyi-Balogh Magdolna

Gyógyulásaim tapasztalatai

„A jeleket és csudákat, amelyeket cselekedett velem a felséges Isten, illendő dolognak tartom megjelenteni. Mely nagyok az ő jelei, és mely hatalmasak az ő csudái!” (Dn 3,32–33/a)

Néhány hete én is felkerültem arra a beteglistára, amelyet azért állítottak össze, hogy a rajta szereplők gyógyulásáért országos ima- és böjtnapot tartva könyörögjenek testvéreink. Nagyon hálás vagyok mindazoknak, akik ezt megtették, s így rólam is megemlékeztek. Minden bizonnyal az ő imáik is hozzájárultak gyors felépülésemhez, s azokhoz a tapasztalatokhoz, amelyeket mindeközben szereztem. Ez utóbbiakat szeretném most megosztani viszonzásként, s egyben megerősítésül, mivel ismét megtapasztalhattam: minél nagyobb nyomorúságba jut az ember, annál kézzelfoghatóbb Isten segítsége! Ugyanezt éltem át öt évvel ezelőtt, szintén betegként, így ennek leírásával kezdeném, annál is inkább, mert ezt a Jóisten iránti hálából már régen meg kellett volna tennem.

Első gyógyulási tapasztalatom

„A véletlen Isten álarca.”
(Immanuel Kant)

2015. január 7-e volt, a tanév második félévének harmadik napja. Tanítottam, amikor hegedűóra közben váratlanul egy belső hang azt mondta: „Ma el fogsz esni!” Máskor is szólt hozzám ilyen közvetlen módon a Jóisten, így ezt az intését is komolyan vettem, olyannyira, hogy egyből azon kezdtem el gondolkodni, haza merjem-e vinni a hegedűmet, kockáztatva, hogy esés közben eltörik, vagy hagyjam inkább bent, a szekrényemben.

Végül úgy döntöttem: hazaviszem, mivel másnap csak délután kell bejönnöm, s délelőtt még gyakorolhatok otthon. Este nyolcig tanítottam, majd vonatra ültem.

Amikor Szobon leszálltam, nagy pelyhekben hullt a hó. Meglepett: azon a télen még nem is esett, végig enyhe idő volt. Óvatosan lépkedtem, s még meg is álltam annak a lejtőnek a tetején, amelyiknek az alján volt a házunk. Ez veszélyes, csúszós szakasz télen, tudtam, hogy ha valahol, akkor itt fogok elesni. Úgy is lett. Mindjárt az első lépésnél elvágódtam. Nem vettem észre a hó alatt a jeget. Reflexszerűen kitarítottam mindkét kezemet, így azokra estem. Bár nem ütöttem meg magam, lábra állni mégsem tudtam, nagyon fájtak a kezeim. Megpróbáltam magamhoz húzni az elcsúszott hegedűtokot, de még arra is képtelen voltam. Jó néhány percig ültem az elhagyatott úton, mellettem a kihalt temető, miközben kezdett átnedvesíteni a hó. Férjem aznap éjjel bent maradt Pesten, a munkahelyén, nem volt otthon senki. Amúgy felhívni sem tudtam volna sajnó kezeim miatt.

Épp imádkozni kezdtem, amikor a messzi távolból feltűnt valaki. Egyenesen hozzám jött. Mint kiderült, látta, hogy elesek, és nem kelek fel. Hazament, és szólt édesanyjának, hogy megnézné, mi történt. (Milyen „véletlenek” láncolata: épp lámpaoszlopnál estem el, s ő éppen akkor nézett felém, így megláthatott, és segítőkész volt az anyukájával együtt!) Ez a 18 év körüli fiú Isten küldötte volt. Ő segített fel, vitte a hegedűmet – amely még csak le sem hangolódott –, és a szatyromat, amelyben a két befőttesüveg sértetlen maradt. Ő nyitotta ki a kertkaput és a házat, s hívott mentőt. Ő húzta le mindkét kezemről a kötött kesztyűket, mivel egyre jobban szorítottak. Közben elsápadt: mindkét csuklóm kifelé állt, mint a foka lába. Ezt én is csak akkor vettem észre.

TAPASZTALATOK

A mentősök vigasztaltak: gyorsan ellátnak majd a váci kórházban, aztán máris jöhetnek haza. Így nem is vittem be magammal semmit. A kórházban megröntgenezték a karjaimat. Kiderült: mindkettő eltört. Visszahúzták a csuklóimat, helyére masszírozták eltört karcsonjtajmat, és begipszelték kezeimet. Éjjel fél három lett, mire ágyat és az alváshoz mütösköpenyt kaptam. Reggel jött egy sebész, aki bemutatkozott, és közölte: kezeim szilánkosra törtek, csuklóim kificamodtak, de ami a fő baj: mindkét csuklóizületem szétrobbant. Darabokból kell összeraknia úgy, hogy tükörsima felületű legyen, különben nem fognak működni. Azt mondta, hogy ezt a három sérülést egy kézen is nehéz összehozni, nekem sikerült mindkettőn. Ezek után rögtön azt kérdezte, mi a foglalkozásom. „Hegedűművész vagyok” – mondtam. Kissé meglepődött, de azonnal megnyugtatót: a kórház nagyon jól felszerelt, nem kell aggódnom, másnap fog műteni.

Még ki sem ment a kórteremből, amikor ugyanaz a hang, amelyik előző nap figyelmeztetett, hogy el fogok esni, most azt mondta: „Teljesen meg fogsz gyógyulni! Nem miattad történt!” Ettől fogva soha, egyetlen pillanatig sem aggódtam gyógyulásom felől. A nővérektől tudtam

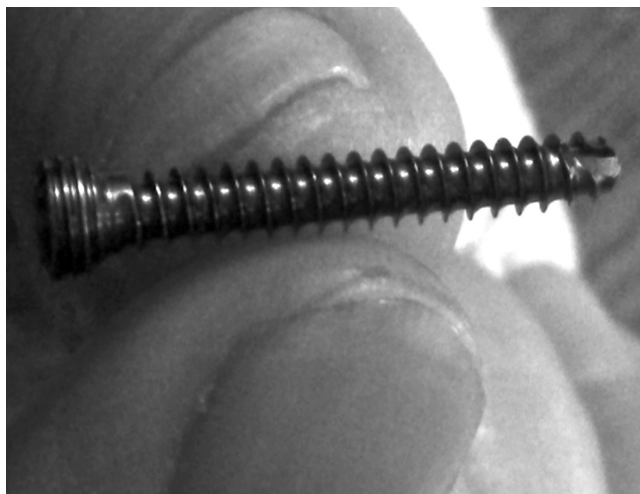
meg: nagy szerencsém volt, hogy azon az éjjelen éppen az említett orvos volt ügyeletben, és így hozzá kerültem, mert Japánban tanult, országos hírnű, kiváló kézspezialista. Ezt a „véletlent” én a Gondviselésnek tudtam be, mint ahogy azt is, hogy szobi szomszédaim épp nem voltak otthon eséseimkor, különben ők vittek volna vissza Vácra autóval, és mint kiderült: ez esetben két hetet kellett volna várnom a műtetre!

Másnap, a négyórás műtét után azt mondta sebészem: „Jobban sikerült, mint gondoltam!” Erre a mondatára csak akkor mertem rákérdezni, amikor egy év múlva műtétileg eltávolította kezeimből a titánlemezeket

meg a tizenhat csavart, amik összetartottak. Akkor elárulta: orvosként nem volt biztos benne, hogy össze tudja rakni a bal kezemet, mert nagyon össze volt törve. Erre elmeséltem neki, miként szólt hozzám a belső hang esésem előtt, és miként nyugtatott meg mindjárt másnap. Személyes vallomásom előzménye, hogy emberileg addigra nagyon közel kerültünk egymáshoz. Nagyon szerette a zenét, ezért mindig saját vonósnégyeslemezeimből vittem neki ajándékba a havi viziteken. Saját bevallása szerint reggelente kórházba (értsd: munkába) menet mindig ezeket hallgatta az autójában. Az ambuláns vizitek egyben baráti beszélgetések is voltak, zenéről, művészetéről. Nemegyszer 40–50 percet voltam bent nála. Rokonlelkek voltunk. Mindketten nagyra értékeltük a másik tudását.

Annak az évnek a karácsonyán műtött meg ismét, utána Ellen G. White: *Jézus élete* c. könyvét adtam neki ajándékba. Mint mondta, a maga

módján hívó, de nem templomba járó, mint én. A borítékot nem fogadta el. Gyors gyógyulásom volt neki a legnagyobb fizetség. Már az első műtét után minden viziten azt mondta, ha két hónap múlva lenne ilyen a kezem, az is nagyon jó lenne. Áprilistól – három hónappal esése után – végre visszamentem tanítani. Ugyanekkor jeleztem a doktor úrnak: három húron már tudok valahogy hegedülni, de a G húrhoz még nem tudom eléggé befördíteni a karomat. Nagyon kért: legközelebb játsszak neki valamit. Vonakodva engedtem óhajának, mert mindig sok betege várta a folyosón, de erre azt mondta, jöjjenek a rendelés vége felé, addigra elküldi őket röntgenre, meg ide-oda. Így is lett.

Májusban három Bach szólószonáta-tételt játszottam neki ambuláns rendelőjében. Mobilra vette, nagyon örült. Kezeim hibátlan működése nagy szakmai elismerés volt a számára, amit így nem mindennapi módon hálálhattam meg neki és a jó Istennek. Akkor még nem sejtettem, hogy szeptemberben már a váci dómban fogok játszani a Váci Szimfonikus Zenekar koncertmestereként. A koncert szólistája Bogányi Gergely volt, akit a doktor úr jól ismert, így elhívtam őt, feleségével együtt. A hangverseny után lelkes sms-ben köszönte meg a szép élményt, nagyon tetszett nekik.

Gyors felépülésemet nagyban segítette, hogy sebészem kiváló gyógytornászt rendelt ki nekem,

aki házhoz jött. Hálát adtam a Jóistennek, hogy mindkét kezem eltörött, mert ha csak az egyik sérül, akkor be kellett volna járnom a kórházba, ahol a csoportterápia sosem annyira személyre szabott és intenzív. Így viszont anyukám elleshet-e otthon a mesterfogásokat, és napi 4-5 órában gyúrta a merev csuklóimat, öt hónapon keresztül. (Amúgy napi egy óra volt az ajánlás.) Gyógytornásznőm nagyon csodálkozott: „Ezt egy normál kéz nem bírná ki!”

Sokat beszélgettünk vele is a kezelése alatt, nagyon nyitott volt a bibliai témák iránt. Leginkább a jövőre vonatkozó prófécia érdekelték. Könyveket ajándékoztam neki (pl. Ellen White *A nagy küzdelem* c. kötetét), YouTube-előadásokat ajánlottam neki. Az utolsó kezelést követően hetente átjártam a szomszéd utcába egy gerincsérült testvérnőnkhez, hogy hármásban beszélgethesünk, amíg vele foglalkozik. Baráti viszonyunk azóta is tart.

Gyógytornásznőm a járvány alatt jobban ráért. Lelkesen mesélte, hogy hallgatja az internetes bibliai előadásokat. Magától hozta szóba, mennyire érzékeli a prófécia döbbenetes teljesedését.

Kezeim öt hónap alatt teljesen rendbe jöttek, ahogy a belső hang ígérte. Nem érzékenyek az időjárás-változásra, és korlátlanul használhatom őket, így zenei táborainkban is, a Jóisten dicsőségére!

Második gyógyulási tapasztalatom

*„Áldott legyen az Úr! Napról napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene!”
(Zsolt 68,20)*

Mostani történetem március 20-án kezdődött, egy pénteki napon. Egyedül voltam, férjem épp Szegeden segített édesanyjának, aki elesett otthonában, és eltörte a medencecsontját. Így tehermentesítette István a nővérét, aki még nem épült fel teljesen korábbi csigolyasérüléséből. A nap

számomra szokványosan indult, de estére nagyon rosszul lettem, görcsölt a jobb vesém. A helyi ügyeletes a koronavírus-járvány miatt nem jött ki, fájdalomcsillapítókat ajánlott. Éjjel hánytam, kora reggelre 39 fok fölé emelkedett a lázam, s miután egy napig nem volt vizeletem, megint felhívtam az ügyeletes orvost. Rögtön mentőt hívott. A váci kórházban megvizsgáltak, majd újabb mentővel a pesti Uzsoki Utcai Kórházba szállítottak, ahol azonnal, pontban éjfélkor megműtöttek. Vesemedence-gyulladásom miatt nem tudták eltávolítani az elzáródást okozó vesekövet, így egy csövet tettek be, ami lehetővé tette a vizelet elvezetését. Azt mondta az orvos, ha szétzúzná a követ, azt nem élném túl, életveszélyes állapotban vagyok. A járványhelyzet miatt bizonytalan ideig elnapolódott a cső kivétele és a kőzúzás.

Három nap után hazaengedtek, bár erős gyulladásban volt még a szervezetem. Az elkövetkező hónapokban három antibiotikumkúrára volt szükség. Félő volt, hogy a húgyhólyagot a vesémmel összekötő cső külső részén felkúszva baktériumok támadják meg a veseszöveteket, ami akár végzetes is lehet. Több urológus is ettől tartott, de a járványügyi szigorítások miatt várni kellett. Júniusban egyik növendékem aggódó orvos édesapja közbenjárásával a pesti Bajcsy kórház urológus főorvosához kerültem. Ő is féltette a vesémet, szerencsére a CT nem mutatott elváltozást.

A július 7-ére tervezett műtét előtt öt nappal előkészítő vizsgálatokra rendeltek be. Az EKG-vizsgálat előtt már éreztem, hogy eléggé összevissza ver a szívem. Az altatóorvos látva szívritmuszavaromat, nem vállalta a műtétet. Azt mondta, előbb ki kell vizsgálni, mi okozza. Ez újabb időpontkéréseket és többhetes kiesést jelentett volna. Nagyon elkeseredtem, hiszen hónapok óta erre a műtetre vártam. Szerencsére az urológián soron kívül és házon belül elküldtek szívultra-

hangra. Imádkoztam, hogy ne hagyjon ki a szívem, amiről tudtam, hogy a stressz miatt van: az előző éjjeleken 3-4 órát aludtam csak nagyon sürgős munkahelyi beadandók miatt. A belgyógyász alaposan megvizsgált, de semmilyen szervi elváltozást nem talált, a szívem pedig szabályosan vert! Újabb EKG-ra küldött, ami tökéletes képet mutatott! Pajzsmirigyvizsgálatokat is végeztek az altatóorvos kérésére, valamennyi eredményem nagyon jó lett, így elhárult az akadály!

A kétórás epidurális, laparoszko-pos műtét során eltávolították a csövet és a veseköveket, melyek közül a legnagyobbat meg is kaptam (11×8 mm). Néhány héttel azelőtt még csak két követem volt, de Erdélyből jött orvos testvérnőnk tanácsára sok nyírfalevélteát ittam, s így feleződtek. Ezzel megmenekültem a vesén belüli kőzúzástól.

A műtét utáni nap kihúztak belőlem két katétert, s innentől kezdve fel kellett kelnem WC-re menni, ami nem volt egyszerű, mert nagyon fáj az egész vesemedencém. Ráadásul a bal kezem lebénult a műtét során, félttem, hogy a gerinche adott injekciótól. Neurológus is megvizsgált: teljesen letapadtak az izmaim. Így egy kézzel kellett felhúznom magam a fáslikból font kötéllel, épp az amúgy is fájó jobb oldalamon erőlködve. A java

azonban még hátravolt. Éjjel iszonyú vesegörcs kezdett kínozni. Reggelre azonban minden elült, jobban éreztem magam, mint előtte bármikor. A Jóisten csodája volt! Ugyanakkor vesekatéterem reggeli erősen véres tartalma mutatta: valami kiatóan irritálta a veseszöveteket.

Sajnos, a műtét után tizenhét nappal, a kontrollvizsgálat során kiderült: bennem maradt egy négy milliméteres kő. Ekkor jöttem rá, mi okozhatta azt az iszonyú éjjeli görcsöt a műtét utáni éjjelen. Szerencsére azóta tünetmentes vagyok, semmim nem fáj. Szeptember végén dönti el az orvos, megvan-e még bennem ez a bizonyos kő, s ha igen, mikor zúzza szét, azt már külsőleg.

Addig is iszom a közúzó nyírfateát, és gondolkodom azon a három kérdésen, amiket hasonló élethelyzetekben mindig érdemes feltenni magunknak:

– Vajon miért engedte meg Isten ezt az újabb próbát?

– Mire akar ez által tanítani?

– Hogyan akar továbbvezetni?

Bár még nem sikerült megválaszolnom a fenti kérdéseket, biztos vagyok benne, hogy az Úr, aki mindezeket előre látta, a megoldásról is gondoskodik majd, miként a múltban is tette. Áldassék érte a neve!

Tóth Judit

Karanténtapasztalatok

Amikor március végén megszűntek a gyülekezeti alkalmak a koronavírus-járvány miatt, kezdtük felfedezni azokat a lehetőségeket, amelyekkel mégis el tudjuk érni egymást és az érdeklődőket is. Mivel sok testvérünknek van internetelérhetősége, először csak a szombatiszkolai megbeszéléseket tartottuk videokonferencia formájában.

Hamarosan tettem egy próbát, és vasárnap estére „Bátorító igék” címmel rövid alkalmakat hirdettem meg, elküldve a linket mindazoknak, akiket e-mailben elérhettem. Jó néhányan bejelentkeztek már az első alkalmakon, közöttük Svédországban élő volt testvérünk is, akivel tartom a kapcsolatot. Egy fiatal lány Németországból (egyik testvérünk ismerőse, ő hívta meg), aki Erdélyből költözött ki munkát vállalni (református), vele többször külön is tudtam beszélgetni, a bibliai téma után. Testvéreink közül is sokan bejelentkeztek más városokból, kicsit jobban is megismerkedve egymással ily módon. Unióba tá-

voztott testvéreink közül is többen rendszeresen részt vesznek a Biblia-körökön.

Hamarosan elindult egy évek óta tartó Biblia-kör tagjainak kérésére kedd esténként is egy sorozat, ahol a végidő eseményeit vettük végig, megbeszéléssel. Ezen főként érdeklődők, vendégeink voltak jelen, de bekapcsolódtak mások is, más gyülekezetekből.

Valaki fölvetette, hogy nem lehetne-e így, online formában folytatni az életmódklubot, ezért tettünk egy próbát. Mivel volt rá igény, és be tudtak kapcsolódni más városokban élő testvérek, vendégek is, ezt egészen nyár közepéig folytattuk. Nagy előnye az internetes találkozóknak, hogy nincsen távolság, nem kell utazni, ezenkívül tudtunk vendégeket is meghívni egy-egy alkalomra. Így került sor olyan beszélgetésre, ahol Szabó Zoltán (a pécsi egyetem volt tanára) adott táplálkozási tanácsokat az immunrendszerünk megerősítése, a vírus elleni védelem céljából. Pásztor Judit, az Eleki Életmódközpont orvosa is vendégünk volt egy alkalommal online, kérdezni is lehetett tőle. Ezeket az alkalmakat is szeretnénk majd folytatni az őszy folyamán.

Az Eleki Életmódközpont is meghirdetett egy hetenkénti Biblia-köri alkalmat, amelyen én is rendszeresen részt vettem, és amin szintén jó néhány komoly érdeklődő kitartott hónapokon át. Ezek nagyon hasznos és áldott alkalmak voltak.

Péntek esténként szombatkezdő imaórát tartottunk bátaszéki testvéreink kérésére, ezen szintén részt tudtak venni más gyülekezetek tagjai is. Bizonyára van sok helyen hasonló alkalom, és szükséges is, hogy egymást is erősítsük ilyen módon. Sok helyen megoldották azt is, hogy telefonon kapcsolták be azokat a testvéreket, vendégeket, akiknek nem volt internetes lehetőségük. Így volt olyan istentiszteleti alkalom, ahol két vidéki gyülekezet tagjai közül tizennégyen interneten, ötven pedig telefonon kapcsolódtak be.

Volt többször alkalmam ezeken a programokon személyes lelkigondozói beszélgetéseket is folytatni. Nyilván nem tudja mindez teljesen pótolni a személyes találkozásokat, de sokszor egészen új ismeretségek is kialakulnak ezen a módon. Szeretnék mindenkit bátorítani, akinek van internetelérhetősége és számítógépe vagy okostelefonja, hogy éljünk ezekkel a lehetőségekkel, különösen most, amikor újra megszorodott a fertőzöttek száma, és mindenkinek nagyobb szüksége lesz bátorításra, igei útmutatásokra.

Hálások vagyunk azért, hogy a Jóisten adott ilyen technikai eszközöket, hogy tudjuk tartani egymással is a kapcsolatot, és az evangelizációban is nagyon hasznosnak bizonyultak ezek a lehetőségek. Tömegeket ugyan nem tudunk ilyen módon elérni, de a videók, hanganyagok már korlátlanul elérhetők, ezeket is ajánlhatjuk ismerőseinknek.

A biatorbágyi élő közvetítés is nagy áldás volt (és most is az), eleinte különösen értékelték, amikor szigorúbb lezárások voltak. Sokakhoz eljutott, akik eddig még nem is jártak istentiszteleteinken. Akiknek én elküldtem, azok közül jónéhányan visszajeleztek, hogy köszönik szépen, és nézik ezeket az alkalmakat. A rövidebb videókat is meg szoktam osztani, mivel vannak, akik szívesebben

meghallgatnak egy ilyen pár perces beszédet, mint egy hosszabb prédikációt. Nagy Sándor rövid lelkigondozói témái hétfőn esténként szintén hasznosak az érdeklődők számára, fiatalok is egyre többen hallgatják. Úgy gondolom, jobban ki is kell használnunk ezeket a lehetőségeket, mivel nagyon sokan az interneten élnek társasági életet, és innen szerzik az ismereteiket is.

Még egy lehetőségre szeretném felhívni a figyelmeteket: rengeteg hangfelvétel, egész sorozatok állnak rendelkezésünkre, amelyeket egyszerű módon meg tudnánk osztani másokkal. Egyik kis gyülekezetünkől indult az a próbálkozás, hogy pendrive-ra felvéve száz-százhusz előadást, hangos Bibliát, White-könyveket, kis lejátszóval együtt lehet terjeszteni azokat, odaadni érdeklődőknek. Az egyik gyülekezet mintegy 20 db-ot ajándékozott olyan érdeklődőknek, akik megadták az elérhetőségüket. Mindannyian örömmel fogadták.

Testvéreink számára is hasznos, hiszen bárhol lehet hallgatni, és nagyon sok anyag rárér egy ilyen kis pendrive-ra. (Legutóbb a média osztály munkatársai nagyobb tárhelyű pendrive-okra közel ezer előadást, istentiszteletet tölthettek fel, ezenkívül a hangos Bibliát, White-könyveket, énekeket, zenei ünnepélyeket is.) Erdélyben, sőt az USA-ban lakó testvéreknek is küldtünk belőlük (eddig több mint 25 db-ot tudtunk így továbbadni), és reményeink szerint még lesznek további rendelések is. Gondoljuk meg, hogy milyen hatalmas kinccsel rendelkezünk, amelyet másokkal is megoszthatunk, akár ilyen formában is.

Úgy gondolom, minden okunk megvan a hála-ra, hogy a mi Istenünk ebben a nehéz időszakban is gondoskodik lelki táplálékunkról, és lehetőséget ad a továbbadásra is.

A következő igé ebben a helyzetben is aktuális: **„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.”** (Rm 8,28)

Árvai Márta

„Megtérésem története – visszatérés a Jóistenhez”

Adventista szülők gyermekeként nevelkedtem fel, és tizenhét évesen megkeresztelkedtem.

Huszonhét évesen megismerkedtem egy Istent nem ismerő fiúval, aki katolikusnak volt megkeresztelve, de hallani sem akart a Jóistenről. Beleszerettünk egymásba, és 1975-ben lett volna az esküvőnk, de ez nem történt meg – bár már kikölcsönöztünk mindent, a meghívók elküldve, de ő félt valamitől, és az utolsó pillanatban meggondolta magát. Együtt lett volna a húgommal az esküvőnk, így ez a helyzet tragikus volt.

Ettől függetlenül, mintha mi sem történt volna, továbbra is találkoztunk, és egy év múlva végül megtartottuk az esküvőt. Sajnos, mellette elvilágiasodtam. Elmentem vele moziba, színházba, táncolni, a hajamat szőkére festettem. Mindent a kedvére tettem, ezért volt reménye, hogy elhagyom a közösséget, ahova jártam. Így is lett.

Három év múlva jött az első fiunk, a férjem katolikusnak akarta keresztelni, de nem engedtem. Három év múlva jött a másik fiunk, azt már nem is akarta megkereszteltetni. Így egyik sem lett végül megkeresztelve. Most már két gyermekünk volt, és én kint voltam a világban. Ez már tetszett a férjemnek. A gyermekeket szeretetben neveltem, a Jóisten a szívemben volt, de nem nevelhettem a hitem szerint őket. Jó volt a házasságunk, mert a férjem kedve szerint éltem.

Csak hogy egyre inkább éreztem az űrt, hogy valami hiányzik az életemből. Mondtam is a házunkban lévő barátainknak: „Vissza kellene térnem a Jóistenhez!” Erre kérdezték: „Miért kellene? Te így, ahogy vagy, jó vagy, így szeretünk.”

Amint ezen a visszatérésen elmélkedtem, egy nap hív telefonon Oszi bácsi, aki tizenhét évesen megkeresztelt. Nem engem akart hívni, hanem Egeresi Mártit, csak egymás mellett volt a telefonszámunk, és véletlenül engem tárcsázott. Ő

úgy tudta, hogy vele beszél, és én nem értettem semmit az egészből. Megismertem Oszi bácsi hangját, nagyon kedves volt, ezért üdvözöltem, és mondtam, hogy én Egerszegi Márta vagyok, ennek nagyon megörült. Kérdezte, hogy van a család, és a Jóisten áldását kívánta az életünkre.

Megdöböntő volt ez a telefon. Magamba szálltam. Felidéződött bennem a régi, fiatal hívó életem. Vágytam rá! Eltelt egy-két hónap, és újra volt egy hívás, szintén Oszi bácsitól. Ez már nem lehet véletlen! Ismét félreértés. Mindkét alkalommal Egeresi Mártival akart beszélni, és engem tárcsázott, de persze ezt ő nem tudta. Ismét velem találkozott a vonalban, és most már megkérdeztem, hogy mikor prédikál Zugligetben. Nem tudta. Mondta, hogy hívjam fel Ágota nénit, a feleségét, és Ő megmondja.

Felhívtam, és erre az alkalomra harmadmagammal, a férjemmel és egy közös barátunkkal, elmentem Zugligetbe, az imaházba. Engem nagyon megszólított az igeszolgalat által a Jóisten, aki ezt mondta: „Azért, ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” – Ez a szívembe hatolt. Egy énekszóló is volt: „Jézus, te égi szép...” – ezt egy vak hölgy énekelte, gyönyörűséges volt. Az ének is megszólított, végig sírtam, nagyon megható volt. Később megismertem, Barina Marika volt az énekesnő.

Még kétszer eljött velem a férjem, és többet nem. Az egyik alkalommal később érkezett, és nem tetszett neki, hogy az ajtóban mondták, menjen le a terembe, ott van hely. Nem, ő nem akar lemenni – és elment a hegyre, majd az istentisztelet végére jött vissza. Utoljára a barátainkkal jött el egy ének-zenei ünnepségre.

Közben sok minden történt. Gyermekeimnek balesetei voltak. Egyik jött a másik után. Csabi, a kisebbik fiam még kicsi volt, és szaladt a lakótelepi ház bejárati ajtajához – ami ablaküvegből van –, kis kezét nekivágta, úgy, hogy folyt a vére. A házból kiugrott két daliás, magas fiú, felkapták, és se szó, se beszéd, szaladtak le vele a dombon velem együtt a gyerekorvoshoz, aztán eltűntek.

Talán angyalok voltak, emberi alakban. Onnan a traumatológiára kellett menni, összevarrták a sérülést.

A másik balesete pár évvel később történt. Gördeszkán ültek a barátjával, így mentek le a lakótelepen, a középső sétálóúton, amelyet utcák kereszteztek, s ahol autók jártak. A barátja leugrott a gördeszkaról, a deszka befordult az útra, ahol épp szembejött egy kocsi, és elütötte. Az orvos már ott volt, sőt a mentő is, amikor jöttem értem, és mondták, mi történt a szomszéd utcában. Futottam úgy, ahogy voltam, és szirénázva ment is a mentő a János Kórházba, röntgenre. Azt mondták, hogy a horzsoláson kívül nincs semmi baja a lábának. Nagyon megörültünk, szinte hihetetlen volt. Elindultunk haza, s alighogy haz értünk, jött a házból a természetgyógyász, hogy segítsen fiunk fájdalmán, mert ő ütötte el az autóval. Mondtuk neki, hogy köszönjük, de nincs fájdalma. „Nincs?” – csodálkozott. – „Ketten emeltük le a kereket a lábáról” – mondta. Ez egy akkora csoda volt, hogy elmondani nem lehet.

Ricsivel, a nagyobbik fiammal is történt két autóbaleset. Egyszer mellettem jött, és előbb indult el, minthogy szóltam volna, hogy mehetünk át az úttesten, és elütötte az autó. Elvittük orvoshoz, aki nem talált semmi bajt.

A másik balesete Gazdagréten, a lakótelepen történt, ahol lakunk. Ment le az utcán át a másik oldalra, és a labdát ütögette, fejelgette, nem figyelt, és egy autóval ütközött. Az autó tükre felhasította a szemem alatti részt, és kórházba került, összevarrták. Bent feküdt pár napig, örökös jel maradt neki, de nem lett különösebb baja.

A Jóisten megmutatta nekem magát, megmentette gyermekeimet a szörnyű bajokból! Felfigyeltem rá!

Visszatérek arra a pontra, hogy megszólított a Jóisten. Először ritkán mentem a gyülekezetbe. Aztán 1995-től – mintha egy fordulatot vett volna az életem – megfordultam, visszafordultam hozzá. Nagyon

boldog voltam. Minden szombaton ott voltam a gyülekezetben, majd keresztségi tanítást kértem, és 1997-ben újra megkeresztelkedtem. Férjem nem tudott róla, mert kint dolgozott Németországban. Anyós mama és a két fiam, Ricsi és Csabi ott voltak a keresztségemen, fotóztak engem az első sorokból. Olyan boldog voltam, mint még soha. Átéltam a csodálatos visszatalálást, mint a tékozló fiú. Gyermekeim teljesen természetesnek vették a keresztségemet. A „más” életemet teljes mértékben elfogadták, a férjem viszont nem. Féltekeny volt a Jóistenre.

Gyermekeim ekkor 15 és 18 évesek voltak. Nekik mindig elmondtam a Jóistennel szerzett tapasztalataimat. Ők is szereztek tapasztalatokat az iskolában. Egy ezek közül: Ricsi érettségire készült, és indulás előtt mondtam neki, hogy imádkozzunk. Letérdelt velem, és kértem a Jóistent, hogy jutassa eszébe, amit valamikor megtanult. Így is lett. Olyan tételt húzott ki, amit el sem olvasott, nem volt már rá idő, és a drága jó Istenem eszébe juttatta, amit valamikor megtanult, és jól vizsgázott. Csabinak is volt tapasztalata, amikor egy vizsgája úgy zajlott, hogy a tanár kérdezte őket, és ők jelentkeztek. Őt felszólította többször is, és megkapta a vizsgajegyet – nagyon örült, és érezte, hogy a Jóisten segítette akkor.

A gyerekekkel jól megvoltunk, de hazajött a férjem Németországból, és nem tudta semmiképp sem elfogadni, feldolgozni, hogy én újból adventista lettem, más életem lett: másképp öltözködtem, nem olyan modernül, elhagytam a világias dolgokat, úgy külsőleg, mint belsőleg. Nem festettem már a hajamat szőkére, nem festettem a körömöt, a szememet, a számat sem. Nem mentem szórakozóhelyekre vele. A Biblia szerint tisztán étkeztem. Nem fogadtam el alkoholtartalmú italokat, koffeines kávé sem. Missziós utakra mentem. Egyszóval száznyolcvan fokos fordulatot vett az életem, szinte észrevétlenül. A Jóisten formált, alakított, visszafogadott, nem magamtól tettem mindezt.

A férjem majdhogynem belebetegedett ebbe a kicserélt állapotba. Nagyon sajnáltam, de nagyon boldog voltam, hogy megkeresett a Jóisten. Kérdeztem is tőle: „Uram, csak én egyedül?” „Mi lesz a férjemmel? A gyerekeimmel?” „Te csak indulj, a többi majd meglesz!” – ezt a választ kaptam. Hiszem és tudom, hogy ez így lesz. Ricsi fiam feleségével együtt már szövetséget kötött a Jóistennel, megkeresztelkedtek kint, Írországban, ugyanis ott élnek. Csabikám még itthon van, hiszem, hogy őt is elvezeti a Jóisten az ő útjára, sőt a férjemet is.

Visszatérve férjemre, eldugta a Bibliámat, szombaton lenyomta az ébresztőórát, hogy ne ébredjek fel, és ne menjek imaházba. Sokszor nem tudott aludni a szombat miatt, hogy elmegyek. Egy vasárnap reggel már nem tudott aludni, csak mondta a magáét. Próbáltam megnyugtatni, de nem lehetett. Felkelt, és csinálta a melegszendvicset, én felültem az ágyban, és imádkoztam érte, majd mondtam neki: „Drágám, ágyba hoznád a reggelit?” Elszállt a dühe, és hozta tálcán a melegszendvicset.

Keresztségem után hét évig bírta így, hogy sokat kint dolgozott Németországban, de aztán a hitem miatt teljesen elhagyott. Megbeszélte velem sírva, hogy így nem tud velem élni, és egy napon nem jött haza. Édesanyja élt csak, ott maradt

nála, a szülői házban. Sokáig haragudott rám, ha véletlen találkoztunk, nem is köszönt.

Majd jött egy váratlan helyzet az életében, az édesanyja elesett, és combnyaktörése lett. A kórházban én is látogattam, és amikor ment volna haza, megkérdeztem, hogy eljönne-e hozzám, hogy ápoljam? Igent mondott, így magamhoz vettem, és 8 évig ápoltam a volt férjem segítségével.

Ez is egy csoda volt az életemben, mert aktívan dolgoztam, és pont akkor szűnt meg a munkahelyem, amikor szükség volt az ápolásra. Férjemtől külön éltünk, de teljesen megváltozott velem szemben, mivelhogy ápoltam az anyukáját. Jó lett a kapcsolatunk, baráti, s nagyon értékelte a helyzetet.

Parkinson-kóros is volt anyós mama, és sajnos 2015-ben, 88 évesen meghalt. Szívesen ápolnám még mindig, mert nagyon szerettem, egy áldott jó lélek volt, ilyen anyós nincs a világon, amilyen ő volt, példaértékű. Rendszeresen olvastam neki a Bibliából, és kérdeztem tőle, hogy szeretne-e örök életet, vagyis a mennybe jutni? Azt felelte: „Ha te is ott leszel.”

A volt férjem jár látogatni hozzánk, az egyik fiunk ugyanis még otthon van. Telefonon is beszélünk napi szinten. Felhívja a figyelmemet, ha adventista félóra van a rádióban. Mondja, hogy menjek Bózsvara, fizeti. Kint hagyom a könyveinket, és amikor jön hozzánk, beleolvas. Egy karácsony alkalmából egy Bibliát csomagoltam be neki, és mikor átadtam, jó szándékkal fogadta el.

Jön tehát hozzánk, és még mindig nagyon hála, mert mindig hoz valamit, és szerényen elrejt, hogy csak akkor lássuk meg, amikor ő már nincs ott. Most már csak az a dolgom, hogy a Jóistennel járjak, imádkozzam értük, s hiszem, hogy elvezeti másik fiam és férjem is az ő útjára. *„Meg lévén győződve arról, hogy aki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig.”* (Fil 1,6)

Ez volt megtérésem története, visszatérésem a Jóistenhez, amely nem tőlem volt, az ő ajándéka ez.

Egerszegi Márta

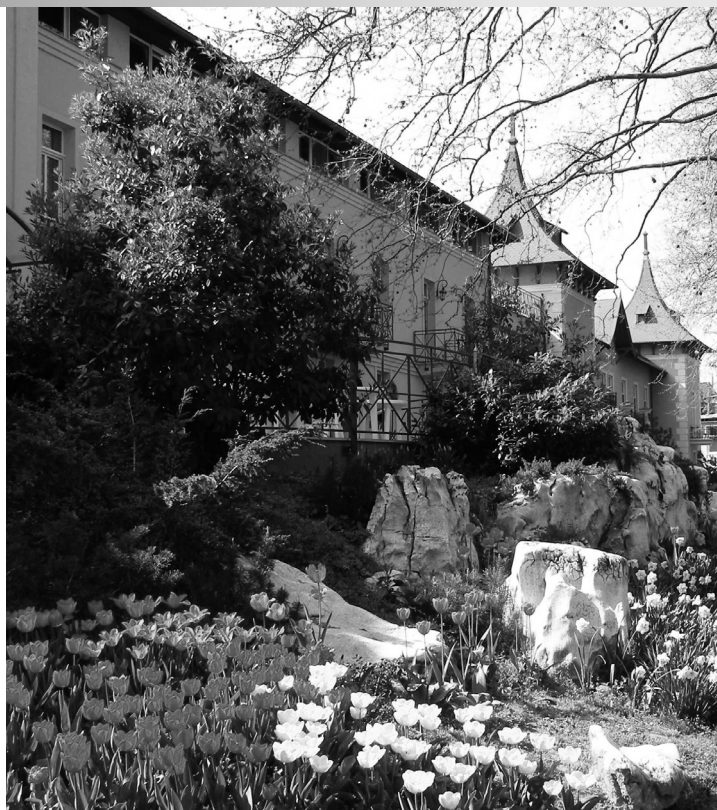

Nem mindig a legdrágább a legjobb

Egy reumás megbetegedésnek köszönhetően már sok-sok éve minden évben eltölthetek három hetet egy rehabilitációs intézetben, az ország egyik legszebb helyén, Hévízen. Minden alkalommal elviszem magammal Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések* című könyvét is, hogy újra elolvassam, illetve azzal a reménnyel, hogy tovább tudom ajándékozni. Tavaly nyáron lehetőségem is nyílt erre, egészen különleges módon. Ezt szeretném most megosztani veletek is.

Azon a nyáron is meleg volt, pont úgy, ahogy egy júliusi naphoz illik. Az egész heti „tortúra” után a sok kezelést és gyógytornát szerettem volna kipihenni szanatóriumi szobánkban, elcsendesedve, egy kis olvasással. Szobatársam éppen kedvenc sorozatát nézte, így tiszteletben tartva ezt, és hogy ő is pihenessen, lementem a reumakórház épületéhez tartozó kis parkba, hogy ott olvasgassak az árnyas fák alatt. A máskor általában csendes hely élénk terefere helyszínévé alakulva fogadott.

Már majdnem feladtam az olvasgatás tervét, amikor bevillant, hogy egy kis sétával lent lehetek a tó előtti virágos sétányon. Gondoltam, ez már ideális helyszín lesz, jobbat nem is választhatnék. Így is tettem. Odaérve leültem a hatalmas platánfák alatti padok egyikére, és boldogan nyitottam ki a könyvem, hogy folytassam a megkezdett fejezet olvasását. Pár perccel később furcsa bizsergést éreztem magamon. Elhúlva láttam, hogy parányi, átlátszó szárnyú bogarak telepedtek rám. Mit tehettem, felálltam, és egy nagy sóhajtás kíséretében kijebb ültem, ahol már nem voltak ilyen nagy fák, bár árnyék sem annyira. Végre – gondoltam nagy naivan – megvalósíthatom dédelgetett tervemet, és újra kinyitottam a könyvet. Ekkor a közvetlen közelemből hangos csörömpölés hatolt át dobhártyáim védővonalán, és egy kellemes hang megszólított:

– Szabad, kedves hölgyem, leülnöm? – és a hang azonnal folytatta is tovább monológiáját: – Úgysem tudnék továbbmenni, még szokatlanok a mankóim, és még nem engedelmeskednek nekem, ahogyan a lábaim sem.

– Természetesen – válaszoltam, eléggé udvariatlan módon fel sem pillantva, annyira szerettem volna elmélyülni a könyv gondolataiban.

És ekkor újdonsült padtársam, mintha már ezeregy éve ismernénk egymást, belefogott balul sikerült műtétének részletes ismertetésébe. Könyvemet becsuktam, megadva magamat a körülmények fura játékanak. (Vagy, mint pár perccel később kiderült, Isten tervének, mely mindkettőnk épülésére szolgált.)

„No, most már biztosan nem fogsz olvasni!” – állapítottam meg szomorúan magamban.

– Minden egy rutinműtétnek számító protézisbeültetéssel kezdődött – szólt beszélgetőtársam, és így folytatta tovább:

– Tudja, én ügyvéd vagyok, bár már pár éve nyugdíjas, de még mindig aktívan dolgozom, így

sok mindent megengedhetek magamnak, amit egy átlagember nem. Számomra magától értetődő volt, hogy a hosszú várólista helyett felgyorsítva a gyógyulásomat, megfizetem a legjobb specialista szolgáltatását, az ország legjobb (legdrágább) magánklinikáján. Ez volt életem legrosszabb döntése – egy műhiba folytán deformálódott el így az egész lábam, ahogyan most látja, két mankóval is alig tudok járni. Soha nem leszek már olyan, mint voltam. Egy tönkrement, nyomorék ember lettem. Azt hittem, a pénz

megold mindent, és ugyanúgy folytathatom az életemet tovább. Mekkora tévedtem! Rajtam már csak az égiek tudnak segíteni – sóhajtott fel végezetére szomorúan és megadóan.

Ekkor kezdett a beszélgetés érdekessé válni. Új ismerősöm őszinte vallomással folytatta megkezdett történetét:

– Tudja, nem telt az életem mindig jólétben, gyermekkoromban egyszerűen éltünk, minden vasárnap ott voltam a templomban. Aztán felkerültem a fővárosba, egyetemre, és a nagyvárosi élet beszippantott. Sikeres, felkapott ügyvéd lettem, illetve voltam egészen idáig. Ennek a balul sikerült műtétnek köszönhetem, hogy rájöttem, megértettem, hogy az eddig túl fontosnak vélt anyagi javak nem boldogítanak. Már azt is tudom, hogy nem gyógyítanak – megfizettem a tanulópénzt, bár kissé drágán!

Én pedig ekkor döbbsentem rá, hogy miért is kellett nekem a mai délutánon

egyik helyről a másikra vándorolnom, és miért nem tudtam nyugodtan olvasni. Megértettem, hogy ez a könyv nem nekem volt (újra)olvasásra szánva, hanem vigasztalásul egy megtört lélek számára. Beszélgetőtársam a kezemben lévő könyvet könnyes szemmel fogadta el. Mosolyogva köszöntük meg egymásnak és a jó Istennek ezt a rendkívüli találkozást. Valahányszor arrafelé járok, és meglátom azt a padot, mindig hálát adok, hogy engedtem a Jóisten halk és szelíd készítéseinek, amivel a helyes útra terelgetett engem azon a szép nyári napon.

Miközben visszafelé sétáltam a szanatóriumba, Arne Garborg (1851–1924), norvég író idézete motoszkált a fejemben: „Azt mondják, hogy pénzért mindent meg lehet kapni, de ez nem igaz. Ételt vehetsz pénzért, de étvágyat nem; orvosságot igen, de egészséget nem; csillogást igen, de szépséget nem; jókedvet igen, de örömet nem; szolgálakat igen, de hűséget nem; szabadidőt igen, de békeséget nem. Pénzért csak a kéréget kapod meg mindennek, nem a magvát.”

*Bessenyeiiné Harmati Gyöngyi
a kaposvári gyülekezetből*

EMLÉKEZÉS

Király Lászlónéra
(1936–2020)

Király Lászlóné, Eszti néni, 1936. július 14-én született Kelebián. Szülei mélyen hívő emberek voltak. A kelenvölgyi gyülekezet oszlopos tagja volt. Testvérével, Gyarakiné Margit nénival együtt sokat tettek a közösség összetartásáért. Szívesen vállalt minden szolgálatot, amivel megbízták. Fiatalabb korában különösen szerette énekével szebbé tenni a szombatot.

Irigységtől mentes volt, ahol csak lehetett, segített. Szívén viselte a testvérek sorsát, ha valakinek egészségügyi panasza volt, máris tudott rá gyógynövényt ajánlani, és figyelemmel is kísérte a gyógyulást. Szeretettel közeledett mindenkihez. A gyülekezetbe betérő vendégeket különös figyelemmel részesítette. Nem volt személyválogató. Fáradtságos munkája miatt a gyülekezetben soha

nem volt lehangolt. Arca vidám volt, mert gondjait Istenre bízta. „Majd az Isten megoldja” – volt a szavajárása. Szeretettel gondolunk vissza arra is, milyen örömmel hozta a több tepsivel elkészített diós és mákos bejgliket a különböző összejövetelekre.

Az utolsó egy évben erősen feledékeny volt, már nem tudta követni az igei gondolatokat, de örömmel jött akkor is a családjával. Egész életében az első helyen állt a gyülekezet, minden másodlagos volt nála, ha a testvéreiről volt szó – a szeretetmunkában nem ismert határokat.

Eszti néni 2020. augusztus 31-én aludt el az Úrban. Kedvenc éneke – amit sokszor el is énekelt – jellemezte életét, amelynek sorai kifejezték a benne élő reményt:

„Szent Bibliámat szeretem, mert benne van az életem; / Szent fénye utat tár elém, hogy örök honba jussak én.” (*Hitünk énekei*, 73-as ének)

Mitelle Sándorné

Kürtszó – Negyedévenkénti gyülekezeti folyóirat

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja a Bibliaiskolák Közössége
Felelős kiadó: a Keresztény Advent Közösség elnöke, valamint a Bibliaiskolák Közössége elnöke
Szerkesztőbizottság: Buda Júlia, Fodor Albert, Udvarhelyi Valéria, Vankó Zsuzsa
Elérhetőségeink: www.kerak.hu/dokumentumtar; e-mail: kurtszo@kurtszo.hu

A kiadó elérhetőségei: 1181 Budapest, Reviczky Gy. u. 46.
Tel. 06-1/267-3947, 06-20/379-6020; www.bikkiado.hu; e-mail: info@bikkiado.hu

ISSN 2732-0499

